

Gazeta învățămîntului

Organ al Ministerului Învățămîntului și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățămînt

ANUL VII Nr. 342

4 PAGINI, 25 BANI

Vineri 28 octombrie 1955

Să îmbunătățim munca de conducere a școlii

Activitatea directorului are o importanță deosebită pentru întreaga muncă instructiv-educativă ce se desfășoară în școală. Îndrumînd și controlînd procesul pedagogic, lucrînd nemijlocit cu cadrele didactice, directorul are posibilitatea să influențeze direct activitatea acestora, să determine crearea unui anumit stil de muncă, a unei atitudini juste față de sarcinile care trebuie îndeplinite. Un director bun, cu o pregătire multilaterală, care cunoaște condițiile de muncă școlice școlii este sufletul colectivului pedagogic.

Directorul este un om cu o pregătire tehnică, cu experiență în munca instructiv-educativă. Înarmarea lui cu știința marxist-leninistă, cu cunoașterea politicii statului nostru democrat-popular are o însemnătate hotărîtoare pentru întreaga activitate ce o desfășoară.

Sarcinile directorului sînt multiple și variate. Cea mai importantă dintre ele este însă aceea de a controla și de a îndruma munca pe care o desfășoară pedagogii în vederea înarmării elevilor cu cunoștințele tehnice și a educării lor în spiritul moralei comuniste, de a realiza unitatea de acțiune a întregului colectiv pedagogic.

Directorul are datoria să vegheze ca în școală pe care o conduce să se aplice hotărîțile partidului și guvernului cu privire la învățămînt, să se respecte planurile și programele de învățămînt, instrucțiunile Ministerului Învățămîntului.

De felul în care directorul își organizează munca, de exigența pe care o manifestă el față de activitatea acestora pe care-i îndrumă depinde în mare măsură mersul întregii activități instructiv-educative. El trebuie să aleagă cu mult discernămint metode pe care le folosește în munca ce o desfășoară în rîndurile cadrelor didactice, precum și mijloacele cu ajutorul cărora să-și realizeze sarcinile.

În anul puterii populare în învățămînt, ca și în toate celelalte domenii de activitate, au crescut cadre de conducere prietene, care obțin rezultate din ce în ce mai bune. Cei mai mulți directori urmăresc îndeaproape felul în care cadrele didactice din școală lor se pregătesc pentru lecții, asistă cu regularitate la ore, își întocmesc caiete de observații. Tov. P. Eremă, directorul școlii de 7 ani nr. 2 cu limba de predare maghiară din Sighet, de pildă, își întocmește la începutul fiecărei săptămîni un plan în care își trece principalele probleme pe care are de gând să le urmărească. Asistînd cu regularitate la lecții, el își îmbunătățește caietul de asistență cu noi observații în legătură cu conținutul lecțiilor, cu felul cum este folosit materialul didactic, cu modul în care se realizează controlul cunoștințelor etc. Pe baza acestor observații el ia apoi măsuri care duc la îmbunătățirea muncii. Cu același interes își întocmește caietul de asistență și tov. Ion Negrea, directorul școlii de 7 ani nr. 15 din Orașul Stalin. El menționează în caiet și scopul pentru care asistă la lecții. Asistînd la cîteva lecții de istorie, de exemplu, el și-a propus să urmărească cum întreprinde profesorul faptele istorice și cum sint înțelese acestea de elevi.

Pentru ca directorul să poată aprecia în mod just o lecție, să dea îndrumări cadrelor didactice, este necesar ca el însuși să se pregătească înainte de a intra în clasă. Directorul nu trebuie să înceadă de a fi un bun profesor, chiar dacă în momentul de față el nu mai predă. Mai există însă directori care socotesc în mod greșit că munca de conducere a școlii îi scutete de a se perfecționa ca profesori. Asemenea directori, chiar atunci cînd asistă la lecții, nu contribuie cu nimic la îmbunătățirea procesului de învățămînt, pentru că nu pot face aprecieri juste asupra felului în care s-a desfășurat lecția și ca a're nu pot să dea îndrumările necesare.

Mai sînt în școlile noastre directori nepăsători față de încălcarea planurilor și a programelor de învățămînt. Așa, de pildă, în anul școlar trecut, la școala elementară nr. 3 din satul Vidra-Bobârști, la școlile din satele Vidra-Găiești și Abrud-Cristea, raionul Cîmpeni, unii pedagogii nu au respectat numărul de ore prevăzut pentru predarea unor materii, iar alții au inversat, fără nici o justificare, ordinea capitolelor. Directorii școlilor menționate nu au cunoscut aceste lipsuri pînă cînd nu le-au descoperit organele de îndrumare și control raionale.

Sînt, de asemenea, unii directori care neglijează munca educativă în rîndurile elevilor. Această muncă ridică probleme dintre cele mai variate, de rezolvarea cărora directorul este răspunzător. El trebuie să îndrume activitatea diriginților, să le atragă acestora atenția, încă de la începutul anului școlar, asu-

pra problemelor educative mai importante, să le înlesnească colaborarea cu profesorii care predau la clasa respectivă, să asigure o legătură strînsă a școlii cu părinții elevilor. Directorul este acela care răspunde în primul rînd de realizarea educației patriotice a elevilor, de asigurarea unei bune discipline în rîndurile lor. Cum se poate explica însă, dacă nu prin nepăsarea directorilor față de problemele educative, faptul că într-o serie de școli, ca de pildă la școala de 7 ani din Cîmpeni-centru (director N. Omei), în anul școlar trecut elevii deteriorau avuții obștesc, aveau o atitudine necuviincioasă față de profesori, se prezentau la lecții insuficient pregătiți, copiau la lucrările scrise etc.? Este necesar ca directorii să acorde cea mai mare importanță activității educative în rîndurile elevilor și să antreneze în această muncă întregul colectiv didactic. Este bine ca la sfîrșitul fiecărui pînă directorii să discute cu profesorii diriginți și cu celelalte cadre didactice acele probleme educative care nu au fost încă rezolvate, pentru a ști încotro trebuie să-și îndrepte atenția în etapa următoare.

Organizațiile de pionieri și U.T.M. din școlile noastre constituie cel mai însemnată sprijin al cadrelor didactice în realizarea disciplinei conștiente, în obținerea unor bune rezultate la învățatură, în munca de educare a elevilor în spiritul moralei comuniste. Dacă directorii de școli vor da toată atenția muncii organizațiilor de tineret, dacă le vor acorda sprijinul necesar, vor reuși să rezolve împreună cu aceste organizații problemele importante pe care le ridică munca în școală, vor putea valorifica în cea mai mare măsură posibilitățile nelimitate ale organizațiilor de tineret de a contribui la educarea patriotică a elevilor.

Un bun mijloc de rezolvare a problemelor importante din munca școlii îl constituie activitatea colectivă a consiliului pedagogic. Ședintele consiliului pedagogic îi dau directorului posibilitatea să-și completeze informațiile asupra situației la învățatură a elevilor, asupra îndeplinirii muncii pe care o desfășoară cadrele didactice, să pună în discuție problemele principale ce se ridică în fața școlii în etapa respectivă. Răspunzînd de munca întregului colectiv didactic, directorul are dreptul să tragă la răspundere pe cei care nu se achită conștiințios de sarcinile ce le revin.

Nu mai printr-un control sistematic al muncii pedagogilor, printr-o exigență crescîndă din partea conducerii școlii se poate asigura o creștere continuă a nivelului muncii de instruire și educare a elevilor. Exemplul personal pe care îl dă directorul în munca sa are o influență directă asupra colectivului didactic. Directorul nu trebuie să uite că buna desfășurare a procesului de învățămînt depinde în mare măsură de felul în care el știe să-și unească pe învățătorii și profesorii într-un colectiv încheiat, care să manifeste față de elevi aceeași cerință, aceeași exigență, care să lupte pentru aceleași țeluri: înarmarea elevilor cu cunoștințele tehnice și educarea acestora în spiritul moralei comuniste.

Rezultate bune în muncă se obțin în acele școli în care cadrele didactice sînt preocupate permanent de ridicarea calificării lor. Directorul de școală își revine sarcina de a îndruma cadrele didactice în această privință, de a acorda un sprijin multilateral acestora care nu au calificare superioară, determinîndu-i să urmeze cursurile fără frecvență ale diferitelor facultăți. De asemenea, directorul trebuie să sprijine prin toate mijloacele pe pedagogii cuprinși la cursurile de perfecționare a cadrelor didactice, dînd el însuși un exemplu bun în această privință prin seriozitatea cu care muncește pentru propria sa perfecționare.

Fără discuție, principala sarcină a directorului este de a îndruma munca instructiv-educativă din cadrul școlii. Totuși, el trebuie să se îndrepte cu aceeași atenție și spre problemele de ordin administrativ. Asigurarea bazei didactico-materiale a școlii, buna organizare a internatului — acolo unde există — au o influență hotărîtoare pentru buna desfășurare a muncii didactice.

În fața directorilor de școli stau sarcini importante. Ei trebuie să controleze și să îndrume cu competență munca pedagogilor și, totodată, să ia măsuri pentru înlăturarea lipsurilor constatate. Toate aceste sarcini capătă în fiecare școală un conținut deosebit, strîns legat de condițiile în care își desfășoară activitatea fiecare unitate. Ținînd seama de aceste condiții, oprindu-se asupra problemelor esențiale ale muncii, mobilizînd întregul colectiv didactic la rezolvarea lor, directorul va izbîvi să răspundă cu cinste sarcinilor ce stau în fața școlii.

In cinstea Congresului partidului

Realizările și angajamentele cadrelor didactice

Școlile din orașul Cluj sînt hotărîte să împlinesc cel de al doilea Congres al partidului prin noi realizări. De exemplu, cadrele didactice de la școala medie nr. 8 de fete acordă o mare însemnătate îmbunătățirii muncii melo-dice. În cadrul cabinetului metodic al școlii, rodesch's de curînd, se fac și unele cercetări în domeniul diferitelor specialități. Astfel, se lucrează la determinarea curbei de obose-

ală a elevilor prin aplicarea metodelor Ivanov - Smolenski și Krasnogorski. La această lucrare sînt antrenate tov. Maria David, directoroarea școlii, prof. Silvia Weiss și medicul Suliță și Antal. La școala medie nr. 7 de băieți cu limba de predare maghiară, Congresul este împlinit prin angajamentele însemnate. În planul întocmit de organizația de bază sînt prevăzute următoarele acțiuni: prezentarea în consiliul pedagogic

de un referat cu titlul: „Educația patriotică în predarea diferitelor obiecte de învățămînt”, discutarea cu elevii a însemnătății Congresului în cadrul orelor educative, înțelegerea unei sedințe cu părinții, în care să se vorbească despre „Rolul familiei în educația patriotică a copiilor”, efectuarea a 2000 de ore de muncă voluntară pentru construirea stadionului de pe dealul Cetățuia etc.

N. PAVEL

Pedagogii își sporesc eforturile

În împlinirea Congresului al III-lea al partidului, cadrele didactice de la școala medie de băieți din Făgăraș și-au sporit eforturile în muncă, luptînd pentru rezultate din ce în ce mai bune în instruirea și educarea elevilor. Exemplul muncitorilor din oraș, care înscriu zi de zi noi realizări în cinstea acestui mare eveniment, este pentru fiecare învățător și profesor un viu imbold.

Luptînd pentru realizarea educației comuniste, pedagogii școlii se străduiesc să găsească cele mai potrivite căi de cunoaștere și influențare a elevilor. Experiența anilor trecuți le-a arătat că sedințele pe care le ține diriginții cu profesorii clasei sînt un bun prilej de a cunoaște elevii, de a stabili în comun măsuri menite să ridice nivelul muncii educative. De aceea pedagogii de la școala medie

de băieți din Făgăraș au hotărît să organizeze regulat asemenea sedințe în care, mai mult decît într-un consiliu pedagogic, se poate discuta în amănunt despre comportarea, nivelul de pregătire, munca și posibilitățile fiecărui elev.

În orașul Făgăraș se constituie acum un cabinet pedagogic, care va funcționa chiar în localul școlii medii de băieți. Directorul școlii tovarăș Eug. Dumitrescu, care va conduce acest cabinet, se preocupă îndeaproape de pregătirea necesară pentru începerea activității. Pe baza îndrumărilor Institutului central de perfecționare a cadrelor didactice, el întocmește un plan de activitate adaptat condițiilor în care muncește cadrele didactice din orașul Făgăraș, problemelor pe care le au de rezolvat. Pentru a desfășura de

la început o muncă rodnică, sistematică, tovarășul Dumitrescu va merge la cabinetul pedagogic al Orașului Stalin pentru a cerceta la fața locului sistemul după care își desfășoară această activitate. În special el se interesează de organizarea consultațiilor. Colectivul de metodici alege acum, din bibliotecile școlilor din oraș, material documentar care să fie centralizat la cabinet pentru a sta la dispoziția tuturor cadrelor didactice.

Pedagogii școlii medii de băieți din Făgăraș și-au manifestat din plin inițiativa în ce privește găsirea mijloacelor și metodelor prin care să realizeze o mai bună pregătire a elevilor. În cinstea Congresului partidului, ei sînt hotărîți să le folosească pentru a obține succese tot mai însemnate.

SANDA PETRESCU

Măsuri menite să îmbunătățească activitatea școlii

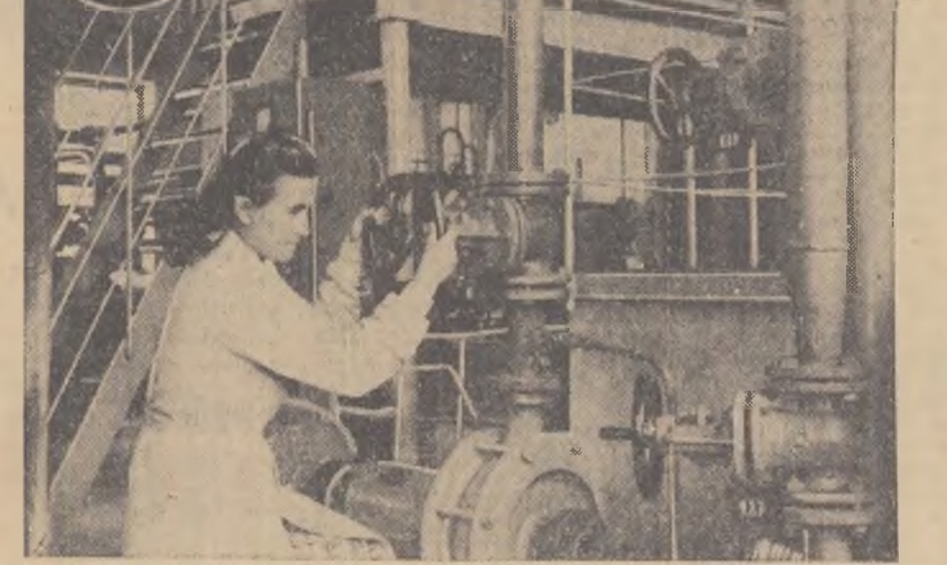
Întîlninarea celui de al III-lea Congres al P.M.R. cu fapte deosebite contribuie pentru comunistii din organizația de bază de la școala medie de băieți nr. 1 din orașul Galați o preocupare de seamă. Astfel, printre măsurile menite să ridice nivelul la învățatură al elevilor — măsuri la realizarea cărora sînt mobilizați atât pedagogii comunisti cît și ceilalți învățători și profesori ai școlii

— se numără organizarea consultațiilor la diferite discipline, organizarea unor consilii tematice, la care vor fi popularizate cele mai bune metode de predare etc.

În vederea întăririi educației comuniste a elevilor, diriginții vor expune în fața elevilor fapte care să ilustreze trecutul glorios de luptă al Partidului nostru. De asemenea, elevii vor vizita Muzeul Istoric local și locurile unde au trăit luptătorii ilegali din localitate. De asemenea organizația de tineret va acorda o atenție sporită activității extrașcolare a elevilor.

În cinstea Congresului, echipa artistică a școlii pregătește un program legat de trecutul de luptă al Partidului, program care va fi prezentat în comunele și satele regiunii.

Pe drumul electrificării patriei

În urmă cu 5 ani, la 26 octombrie 1950, a avut loc istorica plenară a C.C. al P.M.R. care a discutat și a aprobat raportul expus de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej asupra planului de electrificare a patriei noastre. La baza politicii partidului de electrificare a țării stau genialele indicații ale lui Lenin potrivit cărora electrificarea trebuie să meargă cu un pas înaintea industrializării.

Poporul nostru a primit cu încredere și entuziasm marea veste cu privire la electrificarea țării. Partidul a explicat maselor largi ale poporului că îndeplinirea prevederilor planului de electrificare ne va ajuta să lichidăm greaua mîsură rămasă de la burghezi în domeniul producției de energie electrică, să trecem economia națională pe o bază tehnică nouă, modernă și a chemat poporul la luptă pentru împlinirea planului de electrificare.

De atunci au trecut doar cinci ani. În această perioadă au fost obținute realizări importante în toate sectoarele prevăzute în planul de electrificare. Încă în anul 1952 au fost puse în funcțiune marea termocentrală „Gh. Gheorghiu-Dej” de la Doicești și termocentrala Ovidiu II din

Dobrogea. Numai cu un an mai tîrziu a început să producă energie electrică puternică termocentrala „Steaua Rosie” de la Singureni de Pădure. Astăzi furnizează, de asemenea, energie electrică și noua termocentrală de la Comănești.

Cu mîndrie vorbește poporul nostru și de succesele obținute în construcția centralelor hidroelectrice. În anul 1953 a fost pusă în funcțiune hidrocentrala de la Moeni. La Bicaz se desfășoară cu intensitate munca pe santierul hidrocentralii „V. I. Lenin”, cea mai mare lucrare a planului de electrificare. Harta energetică a patriei noastre va fi completată în anii următori cu noi și importante centrale electrice care sînt astăzi în curs de construcție.

În cei cinci ani care au trecut de la adoptarea planului de electrificare puterea instalată a centralelor a crescut de două ori. Rezultatele obținute în electrificarea țării au avut o mare însemnătate pentru dezvoltarea industriei noastre grele — baza dezvoltării întregii economii naționale. Întrucît a crescut producția de energie electrică, în acești ani au intrat în funcțiune o serie de fabrici noi și s-a folosit mai din plin tehnica nouă. S-au făcut

pași însemnați înainte și în domeniul electrificării agriculturii și a satelor. Au fost construite la sate numeroase microcentrale care folosesc apă, combustibilul local sau deseurile combustibile. Întreprinderile statului au furnizat pentru agricultură numeroase grupuri electrogene și motoare electrice pentru acționarea, a batelor, a pompelor de irigație etc. În acești cinci ani au fost electrificate mai multe sate decît s-au electrificat în 60 de ani în timpul regimului burghez-mosieresc.

În anii guvernării mosierilor și capitaliștilor România n-a avut o industrie electrotehnică proprie. Ca și în alte multe domenii, și în acest important sector de activitate produsele necesare erau importate în cantități nefundamentală, sînt bineînțeles, la prețuri și în condiții înfrîntătoare. Astăzi poporul nostru dispune de o industrie electrotehnică în plină dezvoltare, cu care pe bună dreptate ne mîndrim.

Poporul român este pe deplin conștient că marile sale realizări pe drumul electrificării patriei ar fi fost cu neputință fără ajutorul permanent, frățesc și dezinteresat al Uniunii Sovietice. Tora Socialismului victorios ne-a pus la dispoziție o bogată documentație tehnică, ne-a livrat utilaj de înaltă tehnicitate, ne-a trimis specialiști cu o vastă pregătire și cu experiență, care au participat direct, alături de muncitorii și tehnicienii romîni, la montarea și punerea în funcțiune a instalațiilor.

Nu este departe timpul cînd, datorită ajutorului primit din partea U.R.S.S., țara noastră va putea produce energie electrică nu numai pe baza fosililor ape și a cărbunului, ci și pe baza utilizării energiei termo-nucleare.

Realizările obținute în primii cinci ani ai planului de electrificare a țării constituie o nouă și puternică confirmare a justității politicii partidului și guvernului nostru, politica ce pornește de la interesele fundamentale ale poporului și se bizuie pe marea și înepuzabilă forță a poporului, pe capacitatea creatoare ale oamenilor muncii. Poporul nostru, strîns unit în jurul partidului și guvernului și bucurîndu-se de ajutorul frățesc al Uniunii Sovietice și al țărilor de democrație populară și

Lenin vorbind la Congresul al III-lea al Comsomolului.

Se împlinesc 37 de ani de la crearea Comsomolului, sprijinul de nădejde și rezerva de cadre a gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice.

Comsomolul a fost creat în zilele grele ale războiului civil, la 29 octombrie 1918. Din primele zile ale existenței sale, Uniunea Tineretului Comunist Leninist a pășit, sub conducerea și îndrumarea Partidului, pe calea luptei pentru întărirea dictaturii proletariului, pentru apărarea și consolidarea cuceririlor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Împreună cu zecile de milioane de muncitori și țărani, comsomolii au luptat cu eroism pentru zdrobirea intervenționistilor și a gardișilor albi. Ordinul „Steagul Roșu” — primul din cele trei distincții care marchează istoria Comsomolului — arată înalta apreciere pe care Partidul Comunist și Guvernul Sovietic au dat-o contribuției aduse de tineretul comunist în înfrîngerea dușmanului pe toate fronturile războiului civil.

După terminarea războiului civil, poporul sovietic s-a avîntat în luptă pentru refacerea economiei naționale, pentru industrializarea socialistă a țării, colectivizarea agriculturii și împlinirea revoluției culturale. Tineretul sovietic, organizat și mobilizat de Comsomol, sub conducerea Partidului Comunist, a participat cu însuflețire la opera de construire a socialismului.

La 2 octombrie 1920, la cel de al treilea Congres al Comsomolului, V. I. Lenin a rostit istorica sa cuvîntare cu privire la „Sarcinile Uniunii Tineretului”, elaborînd principiile fundamentale ale întregii activități a Comsomolului și transformînd un vast program în vederea educării tinerii generații în spiritul comunismului.

Indicațiile marelui întemeietor și conducător al P.C.U.S. și al statului sovietic au devenit pentru Comsomol o călăuză sigură în întreaga lui activitate. Dejînd chemarea istorică a tineretului V. I. Lenin a subliniat că — „locul tineretului își revine cu adevărat sarcina de a crea societatea comunistă”, de a duce mai departe opera începută de generația mai în vîrstă. Pentru a-și putea îndeplini această nobilă și grea misiune, tineretul are marea datorie de a învăța, de a-și însuși în mod critic întregul tezaur de cunoștințe pe care l-a acumulat omenirea, de a-și însuși înaltele trăsături ale moralei comuniste. V. I. Lenin a cerut tineretului să nu-și crute forțele în lupta pentru construirea socialismului și comunismului, să aplice în viață cunoștințele susținute. Urmind aceste indicații, punîndu-le la baza întregii sale activități, Comsomolul a devenit un puternic sprijin al partidului în marea operă a construcției socialiste.

În anii construcției socialiste tineretul sovietic a muncit cu un entuziasm nemaiîntîlnit. Comsomolul a fost o adevărată unitate de șoc. Inițiativa tineretului, elat-

mul său creator, îmbinate cu însușirea tehnică a tehnicii celei mai moderne, au dat o contribuție deosebită în marea bătălie pentru construirea socialismului.

În tot acest timp Comsomolul a fost călăuzit și de zi de zi de porunca lui Lenin care a cerut tineretului să învețe, C.C. al P.C.U.S., în frunte cu I. V. Stalin, a îndrumat în permanență Comsomolul în vederea aplicării indicațiilor lui Lenin și a dezvoltat aceste indicații corespunzător noilor condiții. Pentru marea contribuție adusă la opera de construire a socialismului guvernul sovietic a decernat pentru a doua oară Comsomolul, decretîndu-i ordinul „Steagul Roșu al Muncii”.

Au urmat anii grei ai Marelui Război al Uniunii Sovietice pentru Apărarea Patriei. Partidul Comunist a îndreptat toate eforturile oamenilor sovietici în direcția zdrobirii agresorilor fasciști. Întregul tineret sovietic a fost mobilizat de Comsomol la lupta împotriva cotropitorilor. Alături de front, cît și în spatele frontului, tineretul, îndrumat și condus de partid, a săvîrit șapte fapte de eroism legendar. Numele partizan; comsomoliste Zoia Kosmodemianskaia, al membrilor „Tinerii Gărzii” din Krasnodon, al lui Alexandr Matfosov și al multor alți tineri sovietici sînt rostite astăzi cu admirație și respect nu numai de tineretul sovietic, de oamenii sovietici, ci și de tineretul din celelalte țări, de oamenii cinstiți din întreaga lume. Pentru meritele sale excepționale față de patrie în anii războiului și pentru marea operă de educare a tineretului, guvernul sovietic a acordat Comsomolului cea mai înaltă distincție, „Ordinul Lenin”.

În anii de după război, alături de întregul popor sovietic, tineretul a participat activ la munca pentru vindicarea rănilor grele ale războiului. Pătruns de un fierbinte patriotism, tineretul sovietic a dovedit hotărîrea lui de a munci neobosit pentru construirea comunismului. În industria grea, pe santierul de construcții, în sovhozuri și colhozuri, tineretul sovietic a muncit cu abnegație pentru îndeplinirea și depășirea prevederilor celui de al cincilea plan cincinal. Mii de tineri participă la marea operă de destelenire și valorificare a pămînturilor înțeleșite din Altai și Kazahstan.

Pentru tineretul din patria noastră și pentru educatorii lui, drumul glorios de luptă al Comsomolului constituie un izvor necesar de învățatură. Cu prilejul sărbătorii zilei Comsomolului cadrele didactice au posibilitatea să îstrească cunoștințele tineretului nostru despre Comsomol, să determine creșterea continuă a dorinței tineretului nostru de a duce mai departe tradițiile eroice ale U.T.C. și de a învăța în permanență din experiența Comsomolului pentru a deveni un ajutor de nădejde al Partidului Muncitoresc Român în opera de construire a socialismului în patria noastră.

Desene ale elevilor din țara noastră trimise la expoziții peste hotare

În acest an, Crucea Rosie a R.P.R. a luat parte la expozițiile de desene și picturi organizate de către Comitetul executiv al Ligii societăților de Cruce Rosie în 27 de țări, în cadrul programului internațional de artă școlară.

Din cele peste 2.000 de lucrări ale elevilor participante la concursul național inițiat de Crucea Rosie a R.P.R. în colaborare cu Ministerul Învățămîntului,

în anul școlar 1954-1955 au fost selecționate 540 de lucrări care au fost trimise la expozițiile din Austria, Belgia, R. P. Bulgaria, Canada, R. Cehoslovacă, Chile, Columbia, Ecuador, Filipine, Finlanda, Franța, R. F. Germană, Grecia, Irlanda, Italia, R.P.F. Iugoslavă, Japonia, Luxemburg, Noua Zeelandă, Norvegia, Pakistan, R.P. Polonă, Suedia, S.U.A., Taiwan, R.P. Ungară și Venezuela.

LUNA PRIETENIEI ROMINO-SOVIETICE

I. V. MICIURIN, marele transformator al naturii

Se implinesc zilele acestea 100 de ani de la nasterea lui Ivan Vladimirovici Miciurin, genial transformator al naturii vii, infaptuitorul unei adevarate revolutii in stiinta biologica.

Invatatura lui Miciurin reprezinta o confirmare stralucita si o fundamentare noua in domeniul naturii vii a materialismului filozofic marxist. Principiile biologice ale lui Miciurin, sprijinite pe un bogat material de fapte privind definitiv conceptia idealista despre formarea organismelor cu ajutorul unor forte supranaturale, denumite in prezent de sustinatorii idealismului „forte vitale”, „forte formatoare” etc. Principiile lui Miciurin si satele de soiri nu create de el, demonstreaza ca viata este, prin natura ei, materiala, ca ea apare si se dezvoltă potrivit legilor obiective ale naturii vii, care actioneaza independent de constiinta omului, dar pe care oamenii pot si au datorita de ea, a descoperi, pentru ca numai cunoastandu-le si sprijinindu-se pe ele pot sa ajunga la succes cursul fenomenelor potrivit nevoilor lor.

Născut la 28 octombrie 1855 în districtul Pronska, gubernia Riazan, Ivan Vladimirovici Miciurin a dovedit încă din copilărie o adevărată pasiune pentru cultura plantelor. Dedicându-se acestei activități, el își propunea să înlocuiască soiurile de plante fructifere semi-sălbătice și nepăcate la gust din zona centrală a Rusiei cu soiuri cu fructe bune, gustoase, să crească și să se reproducă ușor, să transforme unele plante sălbătice în plante de cultură cu calități superioare și să crească din soiuri de plante, care să corespundă pe deplin cerințelor omului. Aceste sarcini, care erau o mare însemnătate socială, dovedesc înaltul patriotism al lui Miciurin, încrederea lui în posibilitatea omului de a transforma natura.

Miciurin a cunoscut darwinismul și a acordat o deosebită prețuire lucrărilor lui Timiriazev cu privire la fiziologia plantelor, lucrări care au constituit pentru el un ajutor de mare însemnătate. Căutând metode noi de acclimatizare a plantelor sudice în nord, Miciurin începe să aplice hibridarea sexuală între soiurile sudice și străine cu calități superioare și soiurile locale, rezistente la ger, tinzând să înfrunghie în hibrid calitățile ambilor părinți. El a părăsit însă mai târziu această metodă, pentru că la hibrid dominantă caracterul părintelui local. Pentru a obține plante rezistente la frig, el creează din semințe în condiții aspre și face selecția în masă a puileților cu însușiți bune. El denumește această metodă, care nu-l satisfăcea, pentru că se baza pe apariția întâmplătoare a caracterelor valoroase, „metoda „căutătoare de comori”. Lărgind sfera hibridării sexuale, Miciurin a încercat forme îndepărtate din punct de vedere geografic sau de înrudire, elaborând metode necunoscute pînă atunci de înfrîngerea rezistenței la încrederea.

Miciurin a descoperit dezvoltarea în etadii a plantelor și, legată de aceasta, legea plasticității organismelor tinere. El a aplicat pe scară largă hibridarea vegetativă și a elaborat metoda dirijării dezvoltării, metoda mentorului.

Plin de griji pentru îmbunătățirea horticulturii ruse, Miciurin a propus în repetate rânduri departamentului agriculturii luarea unor măsuri corepunzătoare. Propunerile lui au fost însă sistematic respinse.

Cu toate lipsurile pe care trebuia să le înfrunde și care îl frînau în mare măsură activitatea, cu toate suferințele lui morale, determinate de umilirea la care supunea clienții conducători țării, Miciurin n-a vrut niciodată să-și părăsească patria. Cînd, în 1913, cățiva oameni de afaceri americani i-au propus să-și cumpere pepiniera și i-au chemat să lucreze în America, el a respins cu hoără această propunere, socotind că realizările lui, întreaga lui activitate științifică apar, în posesiunea și țării sale.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a însemnat pentru Miciurin începutul unei vieți noi. Ea l-a deschis perspective nelimitate de dezvoltare. Vladimir Ilieci Lenin l-a socotit pe Miciurin ca un mare savant și revoluționar al țării și aprecia excelențele lui ca avînd o deosebită însemnătate pentru stat. Puterea sovietică l-a acordat lui Miciurin tot sprijinul pentru dezvoltarea activității sale, punîndu-i la dispoziție posibilități tehnice și materiale tot mai mari.

În 1932, orașul Kozlov, unde a lucrat Miciurin, a primit numele de Miciurinsk. Acum, acolo unde odinioară se afla pepiniera lui, s-a creat o grădinișă-sovhoz de 5000 de ha, un institut de cercetări pomologice, o facultate de selecție, cursuri de agricultură, o școală medie tehnică, o stațiune agricolă pentru copii, o școală experimentală și un laborator de genetică, care poartă numele celebrului transformator al naturii.

Studiind temeinic, în anii puterii sovietice, operele filozofice ale lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, I. V. Miciurin a aplicat în mod conștient, în cercetările experimentale și în generalizările teoretice, materialismul dialectic. În acest fel el a transformat darwinismul într-o știință activă, care revoluționează natura vie.

Unul dintre cele mai însemnate merite ale lui Miciurin constă în faptul că, pătrunzînd unitatea dialectică dintre dezvoltarea ontogenetică (individuală) și cea filogenetică (specifică), a descoperit acțiunea legii biogenetice — ontogenia repetă filogenia — în evoluția plantelor, manifestarea ei în dezvoltarea stadiilor a plantelor. Această descoperire a avut consecințe practice deosebit de importante. Prin descoperirea fenomenului diferențierii calitative stadiale a diferitelor părți ale plantelor, practica transformării dirijate a organismelor vegetale a fost pusă pe baze științifice.

Miciurin a rezolvat una din cele mai importante probleme ale geneticii, și anume stabilirea cauzelor variabilității, adică a cauzelor aecelor modificări care deosebesc pe indivizii unei specii între ei, care deosebesc pe urmași de părinți. Bezîndu-se pe îndelungata sa practică, el a arătat că variabilitatea apare în funcție de condițiile variabile de mediu în care se dezvoltă fiecare generație și fiecare individ din aceeași generație. Rezolvarea justă a acestei probleme înarmează pe practicienii cu metode eficiente de transformare dirijată a naturii organismelor. Părăsind așteptarea întâmplătoare a modificărilor utile omului, pentru a întări apoi aceste modificări pe calea selecției artificiale,

Conf. univ. Octav Munteanu

Miciurin a provocat apariția variațiilor dorite, supunînd organismul tinăr condițiilor de mediu extern, alese în mod rațional pe baza unui plan dinainte stabilit.

Efectuînd această muncă, el a descoperit legea plasticității organismelor vegetale în stadiile tinere de dezvoltare, legi potrivit cărora cele mai plastice organisme sînt puileții hibridi cei mai tineri, bușaii crengilor interioare, adică organisme cit mai tinere din punctul de vedere al dezvoltării stadiale, și soiurile care au iost supuse în timpul existenței lor unor modificări dese și brusce. Pe această cale Miciurin a putut crea noi soiuri de plante.

Una dintre laturile deosebit de importante ale activității lui Miciurin o constituie continuarea teoriei materialiste a lui Darwin și Timiriazev cu privire la ereditate, teorie potrivit căreia prin ereditate se înțelege păstrarea și transmiterea la urmași a ceea ce este asemănător în structura în fiziologia

și în particularitățile fizico-chimice ale organismelor. Imbogățind această teorie, el a demonstrat variabilitatea eredității, arătînd totuși condițiile mediului extern în formarea organismului. Miciurin a dovedit claritatea metodei „căutătoare de comori”. Lărgind sfera hibridării sexuale, Miciurin a încercat forme îndepărtate din punct de vedere geografic sau de înrudire, elaborînd metode necunoscute pînă atunci de înfrîngerea rezistenței la încrederea.

Miciurin a descoperit dezvoltarea în etadii a plantelor și, legată de aceasta, legea plasticității organismelor tinere. El a aplicat pe scară largă hibridarea vegetativă și a elaborat metoda dirijării dezvoltării, metoda mentorului.

Plin de griji pentru îmbunătățirea horticulturii ruse, Miciurin a propus în repetate rânduri departamentului agriculturii luarea unor măsuri corepunzătoare. Propunerile lui au fost însă sistematic respinse.

Cu toate lipsurile pe care trebuia să le înfrunde și care îl frînau în mare măsură activitatea, cu toate suferințele lui morale, determinate de umilirea la care supunea clienții conducători țării, Miciurin n-a vrut niciodată să-și părăsească patria. Cînd, în 1913, cățiva oameni de afaceri americani i-au propus să-și cumpere pepiniera și i-au chemat să lucreze în America, el a respins cu hoără această propunere, socotind că realizările lui, întreaga lui activitate științifică apar, în posesiunea și țării sale.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie a însemnat pentru Miciurin începutul unei vieți noi. Ea l-a deschis perspective nelimitate de dezvoltare. Vladimir Ilieci Lenin l-a socotit pe Miciurin ca un mare savant și revoluționar al țării și aprecia excelențele lui ca avînd o deosebită însemnătate pentru stat. Puterea sovietică l-a acordat lui Miciurin tot sprijinul pentru dezvoltarea activității sale, punîndu-i la dispoziție posibilități tehnice și materiale tot mai mari.

În 1932, orașul Kozlov, unde a lucrat Miciurin, a primit numele de Miciurinsk. Acum, acolo unde odinioară se afla pepiniera lui, s-a creat o grădinișă-sovhoz de 5000 de ha, un institut de cercetări pomologice, o facultate de selecție, cursuri de agricultură, o școală medie tehnică, o stațiune agricolă pentru copii, o școală experimentală și un laborator de genetică, care poartă numele celebrului transformator al naturii.

Studiind temeinic, în anii puterii sovietice, operele filozofice ale lui Marx, Engels, Lenin și Stalin, I. V. Miciurin a aplicat în mod conștient, în cercetările experimentale și în generalizările teoretice, materialismul dialectic. În acest fel el a transformat darwinismul într-o știință activă, care revoluționează natura vie.

Unul dintre cele mai însemnate merite ale lui Miciurin constă în faptul că, pătrunzînd unitatea dialectică dintre dezvoltarea ontogenetică (individuală) și cea filogenetică (specifică), a descoperit acțiunea legii biogenetice — ontogenia repetă filogenia — în evoluția plantelor, manifestarea ei în dezvoltarea stadiilor a plantelor. Această descoperire a avut consecințe practice deosebit de importante. Prin descoperirea fenomenului diferențierii calitative stadiale a diferitelor părți ale plantelor, practica transformării dirijate a organismelor vegetale a fost pusă pe baze științifice.

rechile parentale cu scopul de a reuni în hibrid ansamblul de însușiri și caractere dorite.

Dezvoltînd în mod creator darwinismul, Miciurin a ridicat selecția artificială pe o treaptă superioară, a descoperit metodele care pot determina apariția modificărilor într-un sens bine definit.

În căutarea legilor dialectice ale dezvoltării plantelor, Miciurin a pus în evidență, în experiențele sale de hibridare îndepărtată, apariția prin salt a caracterelor complexe noi. El arată că transformările în salturi sînt proprii organismelor celor mai tinere și indeosebi celor hibride, care se formează în condiții climatice, de sol etc., neobișnuite lor.

La istorice sesiune din 1948 a Academiei de Științe Agricole „V. I. Lenin” din U.R.S.S., acad. T. D. Lisenko, continuatorul lui Miciurin, a ținut raportul „Despre situația în științele biologice”. Acest raport a marcat înfrîngerea definitivă a weismannism-morganismului și triumful învățaturii lui Miciurin, întemeietorului biologiei materialist-dialectice.

În țara noastră, aniversarea a 100 de ani de la nașterea lui Miciurin este sărbătorită în condițiile create de regimul nostru democratic-popular, ale prieteniei de nezdrucețat cu Uniunea Sovietică. Aceste condiții ne dau nu numai posibilitatea de a cunoaște în mod nelimitat cercurile științei miciuriniene, ci și de a le aplica în mod creator în țara noastră. Luptînd pentru ridicarea nivelului de trai al poporului muncitor, pentru progresul științei, biologii din țara noastră se străduiesc să aplice într-o măsură cât mai largă învățatura miciuriniene. Astfel, prin alegerea individuală sau în masă a celor mai bune plante din diferite populații locale, în țara noastră au fost obținute numeroase soiuri și linii de grâu, orz, ovăz, pălăgăre roșii, varză. Prin metoda hibridării sexuale au fost create în țara noastră numeroase soiuri de grâu de toamnă, grâu de primăvară, orz de toamnă, în patru fibre, soiuri valoroase de pălăgăre roșii, care se remarcă prin producții mari și calitate superioară. În vederea sporirii producției de porumb s-au obținut combinații hibride între porumburi românești, ca și între acestea și soiuri străine, care dau sporuri de producție pînă la 40% față de soiurile raionale. Metoda hibridării sexuale se aplică și la pomii fructiferi, avînd drept rezultat sporirea rezistenței lor la secetă, ger, boli, atacatori, sporirea productivității. Din acest punct de vedere se remarcă hibridii de pieris, de cais, de prun, de căpșun, de vișin.

Aplicarea metodei hibridării sexuale îndepărtate preocupă tot mai mult pe agrobiologii noștri. Majoritatea liniilor hibride obținute prin încrucișarea grăului cu seacă sau o creștere și dezvoltare mai viguroasă, sînt mai rezistente la secetă și dau o producție cu 12-14% mai mare față de soiul raional. Hibridarea vegetativă a fost făcută la cereale (prin transplantarea embrionului pe endosperm străin), înire fasole și soia, între diferite soiuri de cartofi. Prin metoda mentorului, aplicată la pomii fructiferi și vița de vie, s-a obținut îmbunătățirea sensibilității unor culturi și însușiri cum ar fi culoarea, procentul de zahăr din fructe, precocitatea, gustul etc.

O deosebită însemnătate se acordă în țara noastră întăririi tineretului cu principiile învățaturii miciuriniene, în vederea pregătirii lui pentru o participare activă la dezvoltarea agriculturii noastre, la lupta pentru transformarea naturii conform nevoilor omului. În această lăună a fost elaborată noile planuri și programe de învățămînt, ca și noile manuale de științe naturale. O bună parte din școlile elementare și medii a fost înzestrată cu terenuri experimentale, care înlesnesc pregătirea practică a elevilor în domeniul agriculturii. În ajutorul cadrelor didactice s-au tipărit, pe lângă manuale și metode, materiale privitoare la învățatura miciuriniene, la organizarea muncii în afara de clasă și extracurriculară a tinerilor miciuriniști etc. Pentru înarmarea profesorilor de biologie cu cunoașterea învățaturii miciuriniene s-au organizat numeroase lecții și demonstrații practice la cursurile de perfecționare a cadrelor didactice.

Folosind condițiile create, mulți învățători și profesori de științe naturale pregătesc din rîndurile elevilor oameni în stare să înțeleagă legile naturii, să știe să utilizeze aceste legi în folosul societății. Numeroase parcele experimentale școlare au devenit adevărate laboratoare vii, în care tinerii miciuriniști din școlile noastre învață să efectueze lucrări practice și experiențe, își însușesc temeinic cunoștințele despre legile biologice descoperite de marele Miciurin. Așa de exemplu, elevii școlii din comuna „Priboeni”, regiunea Pitești, efectuează pe parcela experimentală lucrări practice variate, care lărgesc și consolidează cunoștințele însușite de ei în timpul orelor de curs și, în același timp, îi înarmează cu deprinderi practice. Cadrele didactice de la școala din Priboeni se străduiesc să ajute pe elevi să înțeleagă scopul lucrărilor practice desfășurate pe parcele, îi învață să tragă, pe baza observațiilor făcute, concluzii cu caracter general, să urmărească unitatea între organism și mediu, să observe comparativ dezvoltarea plantelor. Tinerii naturaliști de la școala pedagogică din Carei au organizat în cadrul cercului de elevi un ciclu de referate cu privire la învățatura miciuriniene. Asemenea exemple pot fi numărate cu sutele în școlile patrie noastre.

Învățatura miciuriniene ocupă un loc de frunte în instituțiile noastre de învățămînt agricol, ca și în facultățile cu caracter biologic, care pregătesc cadre corepunzătoare pentru agricultură, pentru munca pedagogică, precum și pentru cercetările în domeniul biologiei. Tineretul nostru își însușește cu dragoste învățatura marelui transformator al naturii, se pregătește astfel în ci s-o poată aplica cu succes în activitatea lui viitoare.

Sărbătorind 100 de ani de la nașterea lui Ivan Vladimirovici Miciurin, oameni muncii din instituțiile noastre de învățămînt își întăresc hotărîrea lor de a pregăti transformatori activi ai naturii, participanți de frunte la lupta omniurii pentru stăpînirea naturii vii, parte integrantă a luptei pentru bunăstare, pentru progres.

Literatura sovietică pentru copii

Optzeci de milioane de copii pentru copii — acesta este numai tirajul Editurii „Deizhiz” (Editura pentru copii) din Moscova. Cărțile publicate de „Deizhiz” se adresează copiilor de vîrstă mică, mijlocie și mare, și sînt de cele mai variate genuri: literatură beletristică, cărți de aventuri, versuri și basme, cărți de popularizare a științei și multe altele.

Care sînt cărțile cele mai răspîndite în rîndurile copiilor și ale tineretului? Gusturile și cerințele tinerilor cititori sînt foarte variate, dar se poate observa fără greutăți popularitatea deosebită de care se bucură unele din operele pentru copii mici cititori au primit cu plăcere noua carte a autorului lor preferat, Nikolai Nosov, intitulată „Aventurile lui Niznaika și ale prietenilor săi”. Cartea este scrisă în forma unui basm vesel, care cuprinde pe numărate aventuri de tot felul. Din caietul vesel al întâmplărilor care se petrec cu inerezul și ambișosul Niznaika („Nu știu nimic”) se desprinde nefortat, dar vădit o idee pe înțelesul copiilor: trebuie să înveți, trebuie să cunoști și mai mult, pentru a nu nimeri în situații ridicole și pentru ca alții să te respecte. Plăcerea micilor cititori ai „Aventurilor lui Niznaika” este soră de fapt cu autorul acestui basm, Nikolai Nosov, le este bine cunoscut din cărțile sale anterioare, pline de umor și veselie molinsitoare — „Vitea Maleev la școală și acasă”, „O mică lamă veselă” etc.

Școlarii din clasele superioare citesc cu emoție „Poveștea primei iubiri” de N. Koli Atarov. Această carte, scrisă cu multă pasiune și căldură, ridică probleme serioase ale prieteniei și iubirii tineretului. „Poveștea primei iubiri” provoacă discuții aprinse în școală, în familie. Puritatea morală a eroilor săi, exigența lor față de ei înșiși și față de viața înconjurătoare sînt apropiate tineretului, care le înțelege foarte bine.

Atenția tineretului a fost captivată, de asemenea, de scenariul literar „Prima zapada” al tinerii scenariste Tatiana Sitina, publicat în revista „Isskustvo-Kino”. Cu o sinceritate aspră scriitoarea povestește despre un tînar care s-a pomenit într-o situație dificilă, despre felul cum oamenii sovietici îi ajută să învingă dificultățile, despre caracterul lui care se dovedește în aceste împrejurări grele.

Marele succes al piesei tînrului dramaturg Viktor Rozov „Într-un ceas bun” — care se joacă atît pe scenele teatrelor pentru copii cit și pe cele ale teatrelor pentru adulți — se explică prin meritele artistice ale acestei piese despre aventurile școlii sovietice și despre alegerea de către această a drumului în viață, precum și prin atmosfera mare prietenii și a idealurilor înalte în care trăiesc eroii piesei. Succesul piesei „Într-un ceas bun”, scrisă

pentru școlarii mai mari, nu este cu nimic mai prejos de succesul ultimei piese care se joacă pe scena Teatrului central pentru copii și anume „Dimka — nevidinka” (Dimka invizibilul) — un vodevil pentru școlarii cei mai mici.

Toate acestea, precum și alte opere literare pentru copii, continuă și dezvoltă tradiția nobilă și umanistă a literaturii sovietice pentru copii.

Unul dintre cei mai talentați reprezentanți ai acestei literaturi a fost Arkadi Gaidar, scriitorul atît de iubit de copii în operele sale „R.V.S.”, „Școala”, „Soarta tobosărilor”, „Tînturi îndepărtate”, „Gluk și Ghek”, „Timur și băieții lui” Gidar a creat chipul copilului și al adolescenților sovietici al cărui caracter se formează în împrejurări grele, care este curajos, îndrăzneț și sincer. Poveștile lui Gidar sînt pline de aventuri, dar situațiile critice nu joacă în ele decât un rol auxiliar. Principiul în aceste povestiri este înșuși copilul, adolescentul — creșterea lui, formarea caracterului lui, soarta și viitorul lui.

Literatura sovietică pentru copii a atras în rîndurile sale un mare număr de scriitori talentați. Printre ei se numără Alexei Nikolaevici Tolstoi, Mihail Prisivin, V. Maiakovski, poetul Nikolai Tihonov, Veniamin Kaverin, Valentin Kataev, Konstantin Paustovski și mulți alții care au închinat literaturii pentru copii operele lor cele mai curate și mai desăvîșite. Nu putem să nu fim de acord cu faptul de pildă, că lucrările pentru copii „O pinză în departare” și „Fiul regimentului” de V. Kataev sînt în adevăr cele mai bune opere ale acestor scriitori.

Putem considera desigur drept una dintre cele mai bune cărți ale lui V. Kaverin romanul pentru tîneret „Doi călători”. Cunoscutul poet și neîntrecutul traducător al lui Shakespeare și Robert Burns, Samuil Marsak, atîncea cea mai mare simplitate și reprivitate a versului, cea mai puternică realitate a subiectului loama în operele pentru copii. Și cît de mult poate învața copilul citînd sau ascultînd versurile precise, sonore, parca sculptate ale lui S. Marsak! Copiilor mici le plac foarte mult și basmele vesele în versuri ale lui Kornei Ciukovski. În ele poetul folosește cu mult succes observațiile lui asupra limbii copiilor mici, despre care a povestit lucruri atît de interesante în cartea sa „De la doi pînă la cinci”. O muncă rodnică în domeniul poeziei pentru copii desfășoară Agnia Barto. Portretele sale satirice — neglijente, jenetice, preluată, fetite — care le place să trîncească, feroși și alte personaje înzestrate cu tot felul de lipsuri — capătă o largă răspîndire în viața de toate zilele a copiilor. Cu mult talent lucrează în domeniul poeziei pentru copii și al dramaturgiei pentru copii Sergiei Mihalkov. Este pur și simplu imposibil să

găsești în Uniunea Sovietică un copil care să nu cunoască pe de rost poezia sa „Unchiul Stepa”, sau să nu fi citit, dacă n-a văzut pe scenă și pe ecran, piesa „Cravata roșie”.

Un loc important în literatura sovietică pentru copii îl ocupă cărțile științifico-artistice și de aventuri. Cărțile despre natura ale lui Vitali Bianki, mai ales „Gazeta pădurii”, dezvoltă dragostea copiilor pentru natură, spiritul lor de observație; poate că mulți biologi și-au alea drumul în viață datorită puternicele influențe pe care au exercitat-o asupra lor, în anii copilăriei, cărțile lui V. Bianki. Trebuie subliniată importanța cărții „Poveștea unui plan mare” de Mihail Lin, care într-o formă accesibilă pentru copii, vie și atrăgătoare, povestește despre planul construcțiilor grandioase ale Uniunii Sovietice. În literatura științifico-beletristică lucrează cu mult drag eminenții academiștii sovietici V. A. Obručev.

Scriitorii sovietici pentru copii abordează cu plăcere tema educației internaționaliste a copiilor, povestind despre viața copiilor oamenilor muncii de peste hotare și cultivînd la copii sovietici sentimentul de prietenie și dragoste frățească față de prietenii lor de aceeași vîrstă din străintătate.

Într-un articol scurt nu este posibil de a enumera pe toți scriitorii care lucrează pe tărîmul literaturii sovietice pentru copii, de a prezenta, cel puțin în linii generale, stilul fiecăruia dintre ei, de a aminti despre întreaga varietate a temelor și genurilor. Literatura sovietică pentru copii crește și se dezvoltă; sporește numărul ziarelor și al tîrînelor de cărți; apar noi edituri și reviste pentru copii și tîneret. Astfel, nu de mult a apărut noua revistă „Iunosti” (Tîneretea), sub redacția cunoscutului scriitor Valentin Kataev, atît de iubit de cititorii săi. Revista are un profil interesant, care corespunde problemelor ce-i frîmțită pe tinerii cititori.

În tiraje de sute de mii de exemplare se reeditază operele literaturii clasice ruse și străine pentru copii și tîneret. De o uriașă popularitate în mijlocul tinerilor cititori se bucură basmele lui H. Ch. Andersen, ale lui Ch Perrault, ale fraților Grimm, ca și alte cărți cunoscute în lumea întreagă, ca „Don Quijote”, „Robinson Crusoe”, „Călătoria lui Gulliver”, „Coliba lui Mos Toma”, cărțile lui F. Cooper, ale lui Mark Twain și altor reprezentanți dintre cei mai buni ai literaturii universale, din operele cărora copiii sovietici se adună cu ideile binelui, ale umanismului, ale progresului.

Scriitorii sovietici pentru copii lează strîns mîna lor de activitatea pedagogică a școlii, de întreaga viață a țării. Ei știu că operele lor slujesc înaltului scop al educației tinerii generații sovietice în spiritul moralei comuniste.

În cinstea mării sărbători

Aniversarea centenarului lui I. V. Miciurin

Sub auspiciile Academiei R.P.R., Consiliului central A.S.I.T. și Societății de științe naturale și geografice, marți după amiază a avut loc la Casa Prieteniei Romino-Sovietice un simpozion organizat cu prilejul aniversării a 100 de ani de la nașterea savantului sovietic I. V. Miciurin.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de acad. Eugen Macovschi.

Prof. univ. N. Sălăgeanu a prezentat referatul „Principiile biologiei miciuriniene”, prof. univ. Nichifor Ceapolu a vorbit despre „Realizările miciuriniene în ameliorarea plantelor agricole”, prof. Th. Bordeianu a făcut o expunere intitulată „Știința pomologică din R.P.R. umează calea trasată de I. V. Miciurin”. Tema referatului prezentat a poi de prof. univ. C. C. Georgescu a fost „Știința miciuriniene în sprijinul silviculturii din R.P.R.”. Despre „Realizările miciuriniene în zootehnia din R.P.R.”, a vorbit dr. N. Teodoranu. Prof. univ. M. Manoliu a prezentat apoi referatul intitulat „Învățatura lui I. V. Miciurin, un bun al poporului”.

Acțiunile pionierilor

Pionierii de la școala medie de fele nr 10 din Capitală sînt împînă cu noi realizări ziua de 7 Noiembrie.

Ultimul număr al gazetei de perete, pionierii l-au închinat lunii prieteniei romino-sovietice. Aici se pot citi articole ca „Să urmas exemplul școlărilor sovietici!”, „Cum să ajutăm cartea sovietică în munca noastră” etc.

În luna aceasta, pionierii de la școala medie nr 10, au trimis numeroase scrisori pionierilor de la o școală din Moscova. Ele au vorbit în aceste scrisori despre succesele lor la învățatură, despre felul cum își netrec timpul liber, despre activitatea pe care o desfășoară în cadrul cercurilor pe materii.

Pionierii participă în această lună și la manifestări sportive, ca și la o serie de acțiuni gospodărești. Așa, de pildă, cele zece detașamente din școala au organizat un concurs de sah.

În cinstea zilei de 7 Noiembrie pionierii de la școala medie nr 10 și-au luat angajamentul să adune 500 kg fier vechi Angajamentul a și fost depus.

C. BOGDAN

Bazarul cărții sovietice

Aspect de la deschiderea Bazarului cărții sovietice din Capitală, organizat cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice.

Au studiat în U. R. S. S.

La uzinele „23 August” lucrează un grup de tineri ingineri care nu de mult puteau fi întîlniți în sălile de cursuri și în laboratoarele unor institute de învățămînt superior din Moscova, Sverdlovsk sau Harkov. Contactul direct cu știința sovietică, posibilitatea de a audia prelegerile unor renumiți savanți și profesori ca Ciudakov, Sabasov, Taranovski și alții, sau de a face practică în uzine cunoscute pentru produsele lor de înaltă calitate, ca uzinele „Zis”, „Ruskii Diesel”, „Uralmaș” etc., au jucat un rol hotărîtor în formarea inginerilor Gabriela Crișan, Teodor Hass, Vlad Niță, Mircea Ber și alții, ale căror proiecte și inițiative stîrnesc un interes crescînd în mijlocul muncitorilor și tehnicienilor din uzinele „23 August”.

Izvorul acestor importante construcții se atîă în marile laboratoare de știință și experiență din facultățile și uzinele sovietice. Ing. T. Hass își amintește cu multă cunoștință de ajutor pe care l-a primit în timpul aspiranturii din partea prof. V. T. Tvetkov de la Institutul politehnic din Harkov. La experiențele pe care le-a făcut cu motorul DT-54 pentru tractor, i s-a pus la dispoziție un banc de probă în laboratorul catedrei de motoare, primind în permanență îndrumările prof. N.M. Glagolev, iar cînd ing. Gabriela Crișan a executat la Institutul politehnic, din Moscova lucrarea de candidat în științe tehnice, a primit ajutorul colegului de facultate Leonid Zubarev.

Contactul cu profesorii și colegii din universitățile și instituțiile sovietice n-a încetat nici după terminarea studiilor și înfocarea inginerilor noștri în țară. Fiînd preocupați de introducerea noii tehnologii în industrie, ing. Vlad Niță a cerut statul și ajutorul profesorului său, I. V. Ilinițki de la Institutul politehnic „Kirov” din Ural, în problema vibrațiilor ce se nasc în timpul așchierii metalelor, iar ing. Mircea Ber, care a învățat la același institut este în corespondență cu candidatul în științe V. K. Smirnov, cu care se consultă și-l împărtășește rezultatele muncii sale.

La Institutul pedagogic din București

La Institutul pedagogic din Capitală se desfășoară, cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice, numeroase manifestări de popularizare a științei pedagogice și a experienței școlilor din U.R.S.S. Astfel, tov. Stanciu Stoian, șeful catedrei de pedagogie a Institutului, va susține o conferință privitoare la etapele de dezvoltare a pedagogiei ca știință și la ajutorul acordat școlii noastre de pedagogie sovietică.

De asemenea, Institutul a organizat un simpozion închinat lui A. S. Makarenko, în cadrul cărui conf. univ. B. Grigoriu, candidat în științe pedagogice, va vorbi despre legăturile lui Makarenko cu Maxim Gorki, conf. univ. Maria Giurgea, candidat în științe pedagogice, despre rolul organizațiilor comuniste de tîneret în opera lui Makarenko, conf. univ. Otto Schechter despre principiile metodologice ale sistemului educativ al lui Makarenko, iar A. Coman, asistent la catedra de pedagogie, despre aplicarea învățaturii lui Makarenko în școlile din țara noastră.

Și în cadrul cercurilor științifice ale studenților au loc manifestări sărbătorești în cinstea Lunii prieteniei romino-sovietice. Astfel, în cadrul cercului de pedagogie va fi prezentat un referat cu privire la realizarea învățămîntului politehnic în Uniunea Sovietică, iar în cadrul cercului de limba romină se va prezenta un referat în legătură cu cercetările lingviștilor sovietici.

M. ION

Serată la o școală din Moscova

În seara zilei de 24 octombrie, la școala medie nr. 182 din Moscova a avut loc o serată închinată prieteniei romino-sovietice.

Cu acest prilej, directorul școlii, G. Așevu, a rostit o cuvîntare în care a arătat importanța prieteniei între popoarele celor două țări. A urmat un concert executat de elevii ai acestor școli și de un grup de studenți romîni.

Elevul Tolea Volkomin Volkonici a transmis un salut elevilor și pionierilor de la școala medie din Breaza, cu care școala nr. 182 din Moscova poartă corespondență.

La serată au luat parte și membri ai ambasadei Republicii Populare Romine.

DISCUȚII

Să acordăm mai multă importanță problemelor teoretice - cu privire la educația în spirit colectiv

Educația elevilor în spirit colectiv este una din problemele centrale ale educației comuniste și, deci, și una din sarcinile fundamentale ale școlii noastre. Totuși, nu în toate școlile se realizează adevăratele colective de elevi, o adevărată educație în spirit colectiv. Această lipsă se datorește, în unele cazuri, dezinteresului cadrelor didactice, altelei slabei documentări teoretice a acestora și de multe ori lipsei de experiență în ceea ce privește metoda organizării colectivelor de elevi. Tocmai de aceea discuția inițiată de „Gazeta învățământului” este bine venită. Ea poate aduce o contribuție la popularizarea experienței unor școli în domeniul organizării colectivelor, la înțelegerea unor deficiențe și la formularea unor probleme de ordin teoretic. Scopul este de a prezenta punctul de vedere al unora dintre participanții la discuție, care susțin că dezvoltarea problemelor teoretice nu și mai are rostul, deoarece acestea sînt complet clare pentru toată lumea. Fără o cunoaștere temeinică a teoriei despre colectiv nu se poate realiza educația în spirit colectiv. Or, despre faptul că în această direcție mai există unele lacune vorbesc chiar unele din articolele publicate în timpul discuției.

Asfel, de exemplu, tov. Bender, vorbind despre evoluția colectivelor, enumera treptele acestei evoluții și arată că mîndria pentru colectiv apare pe o treaptă inițială. Considerăm eronată această părere. Sentimentul mîndriei pentru colectiv nu apare și nici nu poate să apară în etapa inițială a evoluției colectivelor. Ce anume condiționează apariția sentimentului de mîndrie pentru colectiv? Acesta este generat, după părerea mea, de perspectivele colectivelor, de bucuria muncii în comun, de rezultatele acestei munci și de conștiința contribuției personale la viața și realizările colectivelor. Reiese, deci, că sentimentul mîndriei pentru colectiv apare numai după ce elevul participă la viața colectivului, ca o etapă mai tîrzie a evoluției colectivelor, și nici de cum ea etapa lui inițială. În coloniile conduse de A. S. Makarenko, sentimentul demnității și al mîndriei pentru colectiv a apărut destul de tîrziu, ca urmare a realizării colectivelor. În școlile noastre, de asemenea, sentimentul mîndriei pentru colectiv poate să apară numai atunci cînd acest colectiv există, s-a încheiat, oferă membrilor lui o viață bogată, plină de bucurii și perspective de muncă rodnică.

Tov. Bender arată că, pe o altă treaptă decît aceea în care apare sentimentul de dragoste pentru colectiv, începe să se manifeste la elevi dorința de a acționa pentru colectiv. Este absolut greșit să se rupă dezvoltarea sentimentului de dragoste pentru colectiv de acțiunile în folosul colectivelor. Unde se naște sentimentul de dragoste pentru colectiv, dacă nu în munca comună, în activitatea depusă în vederea intereselor colectivelor, în bucuria realizării perspectivei? Capacitatea de a subordona interesele personale celor colective, acțiunile duse pentru colectiv și dezvoltarea sentimentului de dragoste pentru colectiv sînt strîns legate, merg mîna în mîna. Dacă am admite linia indicată de tov. Bender, ar însemna că în perioada de formare a sentimentului de dragoste pentru colectiv să ne mărginim la a vorbi despre colectiv, fără a cere copiilor să muncească pentru el, și aștepta ca elevii să acționeze numai după ce ei „sînt pentru colectiv”, ar însemna să nu educăm copiii niciodată în spirit colectiv, deoarece sentimentele apar numai în acțiune, determinate tocmai de aceasta.

Am putut face observații interesante cu privire la această temă urmînd procesul de formare a colectivelor la școala nr. 9 de fete din Cluj. La începutul anului școlar 1954-1955, în școală nu existau nici colective de clasă, nici colectiv școlar și nici sentimente de dragoste și mîndrie pentru colectiv. Îndrumate de organizația de partid și lucrînd

mîna în mîna cu organizația U.T.M. cadrele didactice au dus în tot cursul anului o acțiune susținută pentru formarea colectivelor de elevi. Sentimentele de atașament și mîndrie pentru colectiv s-au dezvoltat pe baza acțiunilor în comun, în vederea intereselor colectivelor. De exemplu, în cadrul colectivelor de clasă s-a organizat ajutorul reciproc între eleve, ajutorarea claselor mici de către cele mari; s-a înființat serviciul pe școală; a fost editată o gazeta de perete, cu apariție zilnică; au avut loc adunări tematice, acțiuni în vederea înfrumusețării și paștopazării școlii etc. Toate acestea au fost mobilizate la o muncă stăruitoare pentru ca școala nr. 9 să se numere în rîndul școlilor fruntăse. În timpul desfășurării acestor acțiuni comune elevele au învățat să se supună organelor de conducere ale colectivelor, au început să simtă răspunderea față de colectiv, dorința de a-l întări și ridica. Așa de exemplu, colectivul clasei a IX-a, care înainte era complet rupt de viața școlii și privea cu superioritate celelalte clase, în urma muncii comune și a colaborării cu celelalte colective primare s-a integrat în colectivul școlii și și-a schimbat atitudinea. Abia spre sfîrșitul anului școlar s-au remarcat însă primele manifestări ale mîndriei, ale bucuriei aparținîndei lui colectiv.

Tov. Bender susține că atunci cînd elevii sînt uniți în cadrul colectivelor de bază și clasei se realizează ușor colectivul larg al școlii. Colectivul primar (după părerea mea termenul „colectiv de bază” nu este just) nu poate să se închege independent de cel școlar. În coloniile conduse de Makarenko detașamentele trăiau și se niereau tocmai pe baza legăturii lor organice cu colectivul mare al coloniei. Sarcinile detașamentelor reprezentau parți integrante ale muncii întregului colectiv, care controla și trăgea la răspundere pe membrii detașamentelor pentru felul cum au îndeplinit aceste sarcini. Niciodată Makarenko nu a scos din detașamentul se poate închege într-un mod de simțitor, pentru a se integra apoi în colectiv, că elevii ar trebui educați într-un colectiv mai mic și apoi pentru unul mai mare. Tocmai de aceea Makarenko a organizat în așa fel detașamentele, încît ele să fie compuse din coloniști care sînt susținuți în detașamentul intereselor colectivelor. El a atras în repetele rînduri atenția asupra primejdiei că detașamentul să se închidă în sine, să se rupă de colectiv.

Cu mult mai mult în școală, unde colectivele primare corespund claselor, deci unui grup de elevi de aceeași vîrstă, de același nivel și în mare parte avînd aceleași preocupări, există pericolul închiderii în sine, al ruperii de colectivul școlar. Acest lucru se observă deseori în școlile noastre. Este clar că oricît de judicios ar fi organizat colectivul clasei, dacă el nu este încadrat într-un colectiv mai mare, care să facă tranziția spre colectivul întregului școlar, care să-i dea perspective îndepărtate și orizonturi largi, educația aceasta va fi o educație de grup și nici de comunitate în spirit colectiv. În același timp, după convingerea mea, nici colectivul școlar nu se poate închege atunci cînd se organizează separat de colectivul primar, deoarece colectivele primare închegeate, care au fiecare problemele, perspectivele și căile lor de dezvoltare se vor contopi cu greu într-un colectiv școlar unit.

La școala medie de fete nr. 9 din Cluj, toate acțiunile de formare a colectivelor școlii au fost organizate în acest sens. Sarcinile colectivelor școlare au fost îndeplinite de colectivele claselor, care însă știu că fac aceasta pentru școală și că vor răspunde în fața școlii de felul cum și-au îndeplinit sarcina. La începutul anului școlar, cadrele didactice și membrele biroului U.T.M. au în-

toctmit, cu sprijinul organizației de partid, un plan de acțiune pe întreaga școală, care a fost acuz la cunoștința tuturor elevilor. Pe baza acestui plan s-au întocmit planurile de muncă ale tuturor claselor. În acest fel, sarcinile claselor au decurs din cele ale întregului colectiv. Așa, de exemplu, gazeta de perete a școlii era redactată pe rînd de fiecare clasă; adunările generale ale elevilor erau organizate de asemenea pe rînd, de unul din colectivele primare; la fel a fost organizat serviciul pe școală, îndeplinit de clasele VIII-X. La ridicarea nivelului la învățatura al elevilor a contribuit mult faptul că școala și-a propus să poarte numele lui M. Eminescu.

Pe baza acestor acțiuni comune s-au închegat atît colective primare, cît și colectivul școlar. Elevele priveau orice muncă nu numai prin prizma intereselor clasei lor, ci și din punctul de vedere al intereselor școlii. În procesul de formare a colectivelor școlari, sentimentul de concurență, de primordietate a unei clase asupra celeilalte a dispărut complet. El a fost înlocuit printr-un sentiment de solidaritate și tovarășie în eforturile comune. Astfel, colectivele claselor s-au format pe o bază sănătoasă, în strînsă legătură cu colectivul școlar, iar acesta s-a închegat puternic și cu ușurință pe baza colectivelor primare, părți componente ale sale.

În intervențiile la discuția purtată în coloanele „Gazetei învățământului” s-a ridicat deseori problema activității. Tov. O. Șafran, de exemplu, a expus greutățile înfîlțite în această privință. Scopul este să se acorde atenția cuvenită rolului pe care trebuie să-l îndeplinească în închegarea colectivelor organizația U.T.M. Vorbind despre activ. A. S. Makarenko a subliniat faptul că activul comsomolist trebuie să fie un activ comsomolist. În colectivul condus de el, activul era compus întotdeauna din comsomolști. De ce atunci unii din profesorii și directorii școlilor noastre consideră că în școală trebuie să existe pe deoparte un activ care să coordoneze munca, să antreneze în jurul său elevii, și pe de altă parte un activ al organizației U.T.M., care să se ocupe numai de munca politică în rîndurile elevilor? Acest lucru duce la existența a două nuclee, la o situație nenaturală, cum s-a înțeles la școala condusă de tov. O. Șafran. Eu consider că activul școlii trebuie să fie organizat în primul rînd din mijlocul cadrelor de conducere ale organizației U.T.M. din școală.

Bineînțeles, desemnarea unui activ care atare nu asigură existența unui activ bun, viabil. Acest lucru cere din partea cadrelor didactice o muncă perseverentă, atentă, menită să-i facă pe membrii activului în stare să antreneze în jurul lor întregul colectiv. Iată cum s-a procedat în această privință la școala nr. 9 de fete din Cluj: în prima perioadă, cadrele didactice au sprijinit și au îndrumat îndeaproape, zi cu zi, munca activului, trăsîndu-i sarcini, dîndu-i indicații, controlîndu-l și a-jutîndu-l în toate direcțiile. Atunci cînd membrele activului școlii au ajuns să-și cunoască munca și au început să se poartă orientat singure, li s-a dat mai multă libertate de acțiune, au fost mai puțin ajutate și controlate. Cu timpul, în jurul activului restrîns s-au antrenat tot mai multe tînetiste și neutilizate, lîngînd mereu acest activ. Astfel, toate acțiunile întreprinse de colectivul școlar au fost organizate și conduse de către organizația U.T.M., care reprezenta nucleul de bază al colectivului.

RELI MIHALEVICI

lector la Institutul de perfecționare a cadrelor didactice din Cluj

Părinții în sprijinul școlii

Pentru ca lecțiile pe care le predă la clasele I-a și VII-a să fie interesante, tovarășa Eugenia Comanescu, învățătoare la școala de băieți nr. 119 din Capitală, folosește un bogat și variat material didactic. Tovarășa învățătoare este ajutată în confecționarea materialului didactic și de către părinții elevilor. Astfel, un grup de părinți a ajutat-o la decupajul literelor care se folosesc la lecțiile de citit-scris, ca și la decuparea cifrelor și la confecționarea planșelor cu grupe de obiecte pentru lecțiile de aritmetică.

Lectura extrașcolară a elevilor

Cadrele didactice de la școala elementară din satul Mărașesti, raionul Baia de Aramă, acordă o atenție deosebită organizării lecturii în afara de clasă a elevilor. Cărțile din biblioteca școlară sînt repartizate, după conținutul lor, pe clase.

Evidența cărților citite se ține pe clase, în caiete speciale, cu câte 4 rubrici pentru fiecare elev, corespunzătoare celor 4 ani de școlarizare. În clase sînt afișate și grafice, care-l stimulează pe elevi să citească cît mai multe cărți.

Lectura în afara de clasă este astfel îndrumată, încît să completeze cunoștințele predate la lecție. De pildă, elevilor din clasa a II-a li s-a recomandat să citească, în legătură cu lecția „Animale domestice și sălbatice”, cărțile: „Tăpui, vulpea și lupul” de Al. Rupea, „Găinușa de aur” de M. Stoian, „Prima vinătoare” de V. Bianki, „Mari și mici” de E. Cearușin, „Scufița roșie” de Ch. Perrault etc.

Citirea cărților de literatură contribuie în foarte mare măsură la dezvoltarea gândirii copiilor, la îmbogățirea vocabularului lor. În același timp, aceste cărți au o mare importanță în munca de educare a elevilor, dezvoltîndu-le dragostea pentru patrie, pentru muncă, îndeplinindu-li fapte mărețe, puse în slujba poporului muncitor.

G.H. BECHERU

Cu ajutorul instructorii de pionieri

Instructoria superioară de pionieri de la școala de 7 ani nr. 120 din Capitală, tovarășa Elisabeta Mătache, conduce cu dragoste și precizie activitatea pionierescă. În planul său de muncă sînt trecute numeroase măsuri menite să contribuie la îmbunătățirea muncii pionierilor. Printre acestea se numără și asistențele la lecții, care dau tovarășei Mătache posibilitatea să aleagă metodele care răspund activității școlii și să antreneze în jurul lor întregul colectiv. Iată cum s-a procedat în această privință la școala nr. 9 de fete din Cluj: în prima perioadă, cadrele didactice au sprijinit și au îndrumat îndeaproape, zi cu zi, munca activului, trăsîndu-i sarcini, dîndu-i indicații, controlîndu-l și a-jutîndu-l în toate direcțiile. Atunci cînd membrele activului școlii au ajuns să-și cunoască munca și au început să se poartă orientat singure, li s-a dat mai multă libertate de acțiune, au fost mai puțin ajutate și controlate. Cu timpul, în jurul activului restrîns s-au antrenat tot mai multe tînetiste și neutilizate, lîngînd mereu acest activ. Astfel, toate acțiunile întreprinse de colectivul școlar au fost organizate și conduse de către organizația U.T.M., care reprezenta nucleul de bază al colectivului.

Într-o vizită de scurtă durată, școala de 4 ani din satul Bălteni, raionul Kăcari, nu poate să facă decît o bună impresie. De cum intri pe poarta școlii te impresionează placut curtea curată, florile, iarba și pomii bine întreținuți, curățenia fină, albul curat al zidurilor, pavozarea claselor, mușcatele din terasă. Cadrele didactice și-au întocmit planurile calendaristice, au caiețe de pianuri de lecții, intră cu punctualitate la clasă. S-ar putea, deci, trage concluzia că, în general, școala merge bine. După o cercetare mai atentă însă, se observă că întru aspectul exterior al lucrurilor și conținutul muncii există un decalaj. Este suficient să-ți îndrepti atenția asupra rezultatelor activității instructiv-educative ce se desfășoară cu elevii clasei a IV-a, clasă care încheie un ciclu de învățămînt. La această clasă predă tovarășa Vera Grosu, învățătoare cu o practică de 12 ani în învățămînt. Tovarășa Grosu știe că trebuie să-și pregătească zilnic cu atenție lecțiile, cunoaște însemnătatea justei alcătuirii a planului pentru buna desfășurare a predării. Unele din planurile ei de lecții — puține, este adevărat — arată că tovarășa învățătoare se pricepe să-și planifice munca, să stabilească în mod just scopul lecției. Alte planuri, însă, și mai ales calitatea lecțiilor desfășurate de tov. Grosu arată că nu este suficient să știi cum trebuie să-ți desfășori activitatea. Munca, orîndu-și ea dînsă, cere o atenție continuă, o aplicare perseverentă și minuțioasă, a cunoștințelor însușite. Rareori, însă, tovarășa Grosu își întocmește planurile cu grijă, conform cerințelor pedagogice. De cele mai multe ori ea alcătuiește simple schițe, care n-o pot ajuta cu nimic în muncă, deoarece nu sînt rezultatul unei pregătiri temeinice, al unei serioase reflecții cu privire la felul cum trebuie organizată și desfășurată lecția. Scrise de mînuială, așa ca pentru a se îndeplini o simplă formalitate, aceste schițe cuprind, cum este și firesc, serioase greșeli pedagogice. De exemplu, în unele schițe apare ca moment al lecției „politizarea”. În altele, scopul lecției este stabilit de pe poziții cu totul formale. În loc de obiective precise, sînt trecute în scopuri rezumate, care nu pot fi realizate în cadrul predării întregului curs. De pildă, majoritatea lecțiilor de citire au ca scop: „Formarea citirii curente, conștiente și expresive”, iar cele de aritmetică: „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme”.

A. CROITORU

Rezultatele unei munci formale

Într-o vizită de scurtă durată, școala de 4 ani din satul Bălteni, raionul Kăcari, nu poate să facă decît o bună impresie. De cum intri pe poarta școlii te impresionează placut curtea curată, florile, iarba și pomii bine întreținuți, curățenia fină, albul curat al zidurilor, pavozarea claselor, mușcatele din terasă. Cadrele didactice și-au întocmit planurile calendaristice, au caiețe de pianuri de lecții, intră cu punctualitate la clasă. S-ar putea, deci, trage concluzia că, în general, școala merge bine. După o cercetare mai atentă însă, se observă că întru aspectul exterior al lucrurilor și conținutul muncii există un decalaj. Este suficient să-ți îndrepti atenția asupra rezultatelor activității instructiv-educative ce se desfășoară cu elevii clasei a IV-a, clasă care încheie un ciclu de învățămînt. La această clasă predă tovarășa Vera Grosu, învățătoare cu o practică de 12 ani în învățămînt. Tovarășa Grosu știe că trebuie să-și pregătească zilnic cu atenție lecțiile, cunoaște însemnătatea justei alcătuirii a planului pentru buna desfășurare a predării. Unele din planurile ei de lecții — puține, este adevărat — arată că tovarășa învățătoare se pricepe să-și planifice munca, să stabilească în mod just scopul lecției. Alte planuri, însă, și mai ales calitatea lecțiilor desfășurate de tov. Grosu arată că nu este suficient să știi cum trebuie să-ți desfășori activitatea. Munca, orîndu-și ea dînsă, cere o atenție continuă, o aplicare perseverentă și minuțioasă, a cunoștințelor însușite. Rareori, însă, tovarășa Grosu își întocmește planurile cu grijă, conform cerințelor pedagogice. De cele mai multe ori ea alcătuiește simple schițe, care n-o pot ajuta cu nimic în muncă, deoarece nu sînt rezultatul unei pregătiri temeinice, al unei serioase reflecții cu privire la felul cum trebuie organizată și desfășurată lecția. Scrise de mînuială, așa ca pentru a se îndeplini o simplă formalitate, aceste schițe cuprind, cum este și firesc, serioase greșeli pedagogice. De exemplu, în unele schițe apare ca moment al lecției „politizarea”. În altele, scopul lecției este stabilit de pe poziții cu totul formale. În loc de obiective precise, sînt trecute în scopuri rezumate, care nu pot fi realizate în cadrul predării întregului curs. De pildă, majoritatea lecțiilor de citire au ca scop: „Formarea citirii curente, conștiente și expresive”, iar cele de aritmetică: „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme”.

Într-o vizită de scurtă durată, școala de 4 ani din satul Bălteni, raionul Kăcari, nu poate să facă decît o bună impresie. De cum intri pe poarta școlii te impresionează placut curtea curată, florile, iarba și pomii bine întreținuți, curățenia fină, albul curat al zidurilor, pavozarea claselor, mușcatele din terasă. Cadrele didactice și-au întocmit planurile calendaristice, au caiețe de pianuri de lecții, intră cu punctualitate la clasă. S-ar putea, deci, trage concluzia că, în general, școala merge bine. După o cercetare mai atentă însă, se observă că întru aspectul exterior al lucrurilor și conținutul muncii există un decalaj. Este suficient să-ți îndrepti atenția asupra rezultatelor activității instructiv-educative ce se desfășoară cu elevii clasei a IV-a, clasă care încheie un ciclu de învățămînt. La această clasă predă tovarășa Vera Grosu, învățătoare cu o practică de 12 ani în învățămînt. Tovarășa Grosu știe că trebuie să-și pregătească zilnic cu atenție lecțiile, cunoaște însemnătatea justei alcătuirii a planului pentru buna desfășurare a predării. Unele din planurile ei de lecții — puține, este adevărat — arată că tovarășa învățătoare se pricepe să-și planifice munca, să stabilească în mod just scopul lecției. Alte planuri, însă, și mai ales calitatea lecțiilor desfășurate de tov. Grosu arată că nu este suficient să știi cum trebuie să-ți desfășori activitatea. Munca, orîndu-și ea dînsă, cere o atenție continuă, o aplicare perseverentă și minuțioasă, a cunoștințelor însușite. Rareori, însă, tovarășa Grosu își întocmește planurile cu grijă, conform cerințelor pedagogice. De cele mai multe ori ea alcătuiește simple schițe, care n-o pot ajuta cu nimic în muncă, deoarece nu sînt rezultatul unei pregătiri temeinice, al unei serioase reflecții cu privire la felul cum trebuie organizată și desfășurată lecția. Scrise de mînuială, așa ca pentru a se îndeplini o simplă formalitate, aceste schițe cuprind, cum este și firesc, serioase greșeli pedagogice. De exemplu, în unele schițe apare ca moment al lecției „politizarea”. În altele, scopul lecției este stabilit de pe poziții cu totul formale. În loc de obiective precise, sînt trecute în scopuri rezumate, care nu pot fi realizate în cadrul predării întregului curs. De pildă, majoritatea lecțiilor de citire au ca scop: „Formarea citirii curente, conștiente și expresive”, iar cele de aritmetică: „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme”.

Într-o vizită de scurtă durată, școala de 4 ani din satul Bălteni, raionul Kăcari, nu poate să facă decît o bună impresie. De cum intri pe poarta școlii te impresionează placut curtea curată, florile, iarba și pomii bine întreținuți, curățenia fină, albul curat al zidurilor, pavozarea claselor, mușcatele din terasă. Cadrele didactice și-au întocmit planurile calendaristice, au caiețe de pianuri de lecții, intră cu punctualitate la clasă. S-ar putea, deci, trage concluzia că, în general, școala merge bine. După o cercetare mai atentă însă, se observă că întru aspectul exterior al lucrurilor și conținutul muncii există un decalaj. Este suficient să-ți îndrepti atenția asupra rezultatelor activității instructiv-educative ce se desfășoară cu elevii clasei a IV-a, clasă care încheie un ciclu de învățămînt. La această clasă predă tovarășa Vera Grosu, învățătoare cu o practică de 12 ani în învățămînt. Tovarășa Grosu știe că trebuie să-și pregătească zilnic cu atenție lecțiile, cunoaște însemnătatea justei alcătuirii a planului pentru buna desfășurare a predării. Unele din planurile ei de lecții — puține, este adevărat — arată că tovarășa învățătoare se pricepe să-și planifice munca, să stabilească în mod just scopul lecției. Alte planuri, însă, și mai ales calitatea lecțiilor desfășurate de tov. Grosu arată că nu este suficient să știi cum trebuie să-ți desfășori activitatea. Munca, orîndu-și ea dînsă, cere o atenție continuă, o aplicare perseverentă și minuțioasă, a cunoștințelor însușite. Rareori, însă, tovarășa Grosu își întocmește planurile cu grijă, conform cerințelor pedagogice. De cele mai multe ori ea alcătuiește simple schițe, care n-o pot ajuta cu nimic în muncă, deoarece nu sînt rezultatul unei pregătiri temeinice, al unei serioase reflecții cu privire la felul cum trebuie organizată și desfășurată lecția. Scrise de mînuială, așa ca pentru a se îndeplini o simplă formalitate, aceste schițe cuprind, cum este și firesc, serioase greșeli pedagogice. De exemplu, în unele schițe apare ca moment al lecției „politizarea”. În altele, scopul lecției este stabilit de pe poziții cu totul formale. În loc de obiective precise, sînt trecute în scopuri rezumate, care nu pot fi realizate în cadrul predării întregului curs. De pildă, majoritatea lecțiilor de citire au ca scop: „Formarea citirii curente, conștiente și expresive”, iar cele de aritmetică: „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme”.

Într-o vizită de scurtă durată, școala de 4 ani din satul Bălteni, raionul Kăcari, nu poate să facă decît o bună impresie. De cum intri pe poarta școlii te impresionează placut curtea curată, florile, iarba și pomii bine întreținuți, curățenia fină, albul curat al zidurilor, pavozarea claselor, mușcatele din terasă. Cadrele didactice și-au întocmit planurile calendaristice, au caiețe de pianuri de lecții, intră cu punctualitate la clasă. S-ar putea, deci, trage concluzia că, în general, școala merge bine. După o cercetare mai atentă însă, se observă că întru aspectul exterior al lucrurilor și conținutul muncii există un decalaj. Este suficient să-ți îndrepti atenția asupra rezultatelor activității instructiv-educative ce se desfășoară cu elevii clasei a IV-a, clasă care încheie un ciclu de învățămînt. La această clasă predă tovarășa Vera Grosu, învățătoare cu o practică de 12 ani în învățămînt. Tovarășa Grosu știe că trebuie să-și pregătească zilnic cu atenție lecțiile, cunoaște însemnătatea justei alcătuirii a planului pentru buna desfășurare a predării. Unele din planurile ei de lecții — puține, este adevărat — arată că tovarășa învățătoare se pricepe să-și planifice munca, să stabilească în mod just scopul lecției. Alte planuri, însă, și mai ales calitatea lecțiilor desfășurate de tov. Grosu arată că nu este suficient să știi cum trebuie să-ți desfășori activitatea. Munca, orîndu-și ea dînsă, cere o atenție continuă, o aplicare perseverentă și minuțioasă, a cunoștințelor însușite. Rareori, însă, tovarășa Grosu își întocmește planurile cu grijă, conform cerințelor pedagogice. De cele mai multe ori ea alcătuiește simple schițe, care n-o pot ajuta cu nimic în muncă, deoarece nu sînt rezultatul unei pregătiri temeinice, al unei serioase reflecții cu privire la felul cum trebuie organizată și desfășurată lecția. Scrise de mînuială, așa ca pentru a se îndeplini o simplă formalitate, aceste schițe cuprind, cum este și firesc, serioase greșeli pedagogice. De exemplu, în unele schițe apare ca moment al lecției „politizarea”. În altele, scopul lecției este stabilit de pe poziții cu totul formale. În loc de obiective precise, sînt trecute în scopuri rezumate, care nu pot fi realizate în cadrul predării întregului curs. De pildă, majoritatea lecțiilor de citire au ca scop: „Formarea citirii curente, conștiente și expresive”, iar cele de aritmetică: „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme”.

Într-o vizită de scurtă durată, școala de 4 ani din satul Bălteni, raionul Kăcari, nu poate să facă decît o bună impresie. De cum intri pe poarta școlii te impresionează placut curtea curată, florile, iarba și pomii bine întreținuți, curățenia fină, albul curat al zidurilor, pavozarea claselor, mușcatele din terasă. Cadrele didactice și-au întocmit planurile calendaristice, au caiețe de pianuri de lecții, intră cu punctualitate la clasă. S-ar putea, deci, trage concluzia că, în general, școala merge bine. După o cercetare mai atentă însă, se observă că întru aspectul exterior al lucrurilor și conținutul muncii există un decalaj. Este suficient să-ți îndrepti atenția asupra rezultatelor activității instructiv-educative ce se desfășoară cu elevii clasei a IV-a, clasă care încheie un ciclu de învățămînt. La această clasă predă tovarășa Vera Grosu, învățătoare cu o practică de 12 ani în învățămînt. Tovarășa Grosu știe că trebuie să-și pregătească zilnic cu atenție lecțiile, cunoaște însemnătatea justei alcătuirii a planului pentru buna desfășurare a predării. Unele din planurile ei de lecții — puține, este adevărat — arată că tovarășa învățătoare se pricepe să-și planifice munca, să stabilească în mod just scopul lecției. Alte planuri, însă, și mai ales calitatea lecțiilor desfășurate de tov. Grosu arată că nu este suficient să știi cum trebuie să-ți desfășori activitatea. Munca, orîndu-și ea dînsă, cere o atenție continuă, o aplicare perseverentă și minuțioasă, a cunoștințelor însușite. Rareori, însă, tovarășa Grosu își întocmește planurile cu grijă, conform cerințelor pedagogice. De cele mai multe ori ea alcătuiește simple schițe, care n-o pot ajuta cu nimic în muncă, deoarece nu sînt rezultatul unei pregătiri temeinice, al unei serioase reflecții cu privire la felul cum trebuie organizată și desfășurată lecția. Scrise de mînuială, așa ca pentru a se îndeplini o simplă formalitate, aceste schițe cuprind, cum este și firesc, serioase greșeli pedagogice. De exemplu, în unele schițe apare ca moment al lecției „politizarea”. În altele, scopul lecției este stabilit de pe poziții cu totul formale. În loc de obiective precise, sînt trecute în scopuri rezumate, care nu pot fi realizate în cadrul predării întregului curs. De pildă, majoritatea lecțiilor de citire au ca scop: „Formarea citirii curente, conștiente și expresive”, iar cele de aritmetică: „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme”.

Într-o vizită de scurtă durată, școala de 4 ani din satul Bălteni, raionul Kăcari, nu poate să facă decît o bună impresie. De cum intri pe poarta școlii te impresionează placut curtea curată, florile, iarba și pomii bine întreținuți, curățenia fină, albul curat al zidurilor, pavozarea claselor, mușcatele din terasă. Cadrele didactice și-au întocmit planurile calendaristice, au caiețe de pianuri de lecții, intră cu punctualitate la clasă. S-ar putea, deci, trage concluzia că, în general, școala merge bine. După o cercetare mai atentă însă, se observă că întru aspectul exterior al lucrurilor și conținutul muncii există un decalaj. Este suficient să-ți îndrepti atenția asupra rezultatelor activității instructiv-educative ce se desfășoară cu elevii clasei a IV-a, clasă care încheie un ciclu de învățămînt. La această clasă predă tovarășa Vera Grosu, învățătoare cu o practică de 12 ani în învățămînt. Tovarășa Grosu știe că trebuie să-și pregătească zilnic cu atenție lecțiile, cunoaște însemnătatea justei alcătuirii a planului pentru buna desfășurare a predării. Unele din planurile ei de lecții — puține, este adevărat — arată că tovarășa învățătoare se pricepe să-și planifice munca, să stabilească în mod just scopul lecției. Alte planuri, însă, și mai ales calitatea lecțiilor desfășurate de tov. Grosu arată că nu este suficient să știi cum trebuie să-ți desfășori activitatea. Munca, orîndu-și ea dînsă, cere o atenție continuă, o aplicare perseverentă și minuțioasă, a cunoștințelor însușite. Rareori, însă, tovarășa Grosu își întocmește planurile cu grijă, conform cerințelor pedagogice. De cele mai multe ori ea alcătuiește simple schițe, care n-o pot ajuta cu nimic în muncă, deoarece nu sînt rezultatul unei pregătiri temeinice, al unei serioase reflecții cu privire la felul cum trebuie organizată și desfășurată lecția. Scrise de mînuială, așa ca pentru a se îndeplini o simplă formalitate, aceste schițe cuprind, cum este și firesc, serioase greșeli pedagogice. De exemplu, în unele schițe apare ca moment al lecției „politizarea”. În altele, scopul lecției este stabilit de pe poziții cu totul formale. În loc de obiective precise, sînt trecute în scopuri rezumate, care nu pot fi realizate în cadrul predării întregului curs. De pildă, majoritatea lecțiilor de citire au ca scop: „Formarea citirii curente, conștiente și expresive”, iar cele de aritmetică: „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme”.

conducă pe elevi la fixarea ideilor printr-o discuție.

Faptul că tovarășa Grosu s-a prezentat la lecție atît de bine nu este o înfrîmîrare. Aceasta o dovedește felul cum citește copiii, cum se exprimă. Majoritatea citesc greoi, unii silabisesc cuvintele și chiar ce, care citește cursger și departe de o citire conștientă și expresivă. Toată clasa se exprimă foarte greu. Răspunsurile elevilor sînt extrem de schematice și chiar și atunci cînd se discută probleme bine cunoscute.

Lucrurile nu stau mai bine nici la aritmetică. Desi, după cum am arătat mai sus, în majoritatea școlilor de planuri la aritmetică tovarășa învățătoare trece ca scop „Dezvoltarea judecării și formarea deprinderii de a rezolva probleme și exerciții”, lecțiile sale nu duc la realizarea acestui scop. Pentru că nu-și pregătește lecția, pentru că nu alege cu grijă scopul precis și mijloacele cu ajutorul cărora să dezvolte gîndirea copiilor, să-i ajute să înțeleagă caile, de rezolvare a diferitor tipuri de probleme, tovarășa Grosu nu reușește să antreneze întreaga clasă în muncă. Chiar elevii care participă la diferite lucrări nu înțeleg întotdeauna de ce fac operațiile respective. În loc să deseneze pe tablă schițe care să le dea tuturor elevilor posibilitatea de a înțelege în mod concret conținutul unei probleme, tovarășa Grosu se mulțumește cu răspunsurile a doi-trei copii și apoi trece la altă problemă.

Învățătorul este dator să caute continuu mijloacele cele mai indicate cu ajutorul cărora să dezvolte gîndirea copilului, să-l facă să înțeleagă cum se poate folosi de cunoștințele pe care le are în rezolvarea anumitor probleme. Unele probleme cer din partea copiilor un raționament mai complicat. În aceste cazuri, învățătorul trebuie să aplice îgă principiul intuiției, dînd elevilor posibilitatea să vadă problema în mod concret, ca o întîmîrare din realitate. La școala de 4 ani din Bălteni, însă, în locul unor astfel de procedee pedagogice, se folosesc, cu totul ale metode. De pildă, toată clasa trebuie să scrie de un anumit număr de ori ceea ce nu a înțeles. De „valoarea” pedagogică a acestor pedepse s-a putut convinge însăși tovarășa Grosu cînd, cerînd copiilor să rezolve o problemă predată cu o săptămîna în urmă și la care primiseră o astfel de pedepsă, niciunul nu a reușit să o rezolve, pentru că niciunul nu o înțelege, desi toți își executaseră pedepsa.

Tovarășa Grosu se întreabă adesea de ce clasă sa este atît de slabă și nu găsește răspuns la această întrebare. Totuși, răspunsul nu e greu de dat. A intra în clasă cu lecțiile nepregătite sau pregătite superficial, a vorbi continuu în locul copilului, cerîndu-i doar răspunsuri monosilabice sau pînă la urmă în situația ridicolă de a termina numai cuvîntul care constituie răspunsul, așa cum procedează tovarășa Grosu, înseamnă a nu ști să se elaboreze dezvoltate facultățile intelectuale. La același rezultat duce și faptul că tovarășa învățătoare nu corectează niciodată temele date pentru acasă.

La școala de 4 ani din Bălteni trebuie să se lucreze cu mai mult simț de răspundere. Faptul că tovarășul director Vasile Grosu gospodărește bine școala, reușind să creeze condiții bune de muncă, constituie înfr-adevăr un merit. Directorul nu se poate mulțumi, însă, cu atît, ci are datoria să se preocupe cu multă stăruință de calitatea lecțiilor, de rezultatele muncii ce se desfășoară în școala pe care o conduce. Prezența unui elev repetent în clasa a IV-a, care nu știe să se iscătească și care a fost promovat pînă în această clasă de către tovarășa Elena Dragomir, arată necesitatea exercitării unei îndrumări și a unui control mult mai organizat și permanent asupra tuturor lucrurilor muncii didactice.

O pregătire temeinică a elevilor, conform cerințelor pe care le pune în fața școlii întreaga dezvoltare economică și culturală a patriei noastre, necesită din partea cadrelor didactice o luptă hotărîtă și permanentă împotriva oricăror forme de formalism. M. POPESCU

O importantă aniversare a școlii romînești

Școala romînească sărbătorește în acest an aniversarea unora din cele mai de seamă instituții de învățămînt înființate adevărate focare de cultură, care au crescut și au dat patriei numeroși oameni de seamă. Se împlinesc 120 ani de la înființarea Academiei Mihăileana din care, mai tîrziu, s-au dezvoltat Universitatea ieșeană și Liceul Național (azi școala medie de cultură generală nr. 1 de băieți din Iași). Tot în acest an se împlinesc 100 de ani de la înființarea „Institutului preparandilor” de la Trei Ierarhi, devenit apoi școala normală „Vasile Lupu” (azi școala pedagogică nr. 1), 95 ani de la deschiderea Universității și 60 de ani de

Prezentarea dărilor de seamă și alegerile sindicale în învățământul superior

În învățământul superior se țin în prezent adunările generale și conferințele pentru prezentarea dărilor de seamă și alegerea organelor generale...

Adunările generale ale membrilor de sindicat din instituțiile de învățământ superior trebuie să ducă la îmbunătățirea muncii sindicale în rândul studenților...

La Institutul de construcții din București, problemele dezbătute în adunările generale ale grupelor sindicale au scos în evidență rolul organizațiilor sindicale...

În adunările generale ale grupelor sindicale de la Institutul „Maxim Gorki” s-a dezbătut pe larg problema folosirii...

Problema îmbunătățirii activității organelor sindicale în ce privește întărirea disciplinei în rândul studenților a fost dezbătută în special la adunările generale...

La adunările care au avut loc până în prezent, unii membri de sindicat au venit nepregătiți pentru dezbateri. De aceea s-au propus să se aibă un caracter general...

Intocmirea dărilor de seamă are o importanță deosebită în asigurarea unor dezbateri principiale, în spirit critic și autocritic...

Să înțelegem cel de al II-lea Congres al P.M.R. ridicând activitatea sindicală pe o treaptă superioară...

Toate eforturile pentru lichidarea neștiinței de carte

În curând, în țara noastră nu va mai fi nici un neștiutor de carte. În tot multele sate și comune unde cu ani în urmă...

La 1 noiembrie va începe ultimul an școlar de alfabetizare. Cei din urmă neștiutori de carte vor învăța acum să scrie...

Organele învățământului s-au preocupat din timp de buna pregătire a cursivilor de alfabetizare. Secția de învățământ...

O atenție deosebită trebuie acordată comunității cu mulți analfabete și puțini învățători. În aceste localități vor fi...

În centrul atenției secțiilor de învățământ trebuie să stea grija deosebită pentru îndrumarea și controlul muncii de alfabetizare...

scolar, în munca de alfabetizare, secțiile de învățământ ale regiunilor București, Galați și Constanța, regiuni care în trecut au avut lipsuri în această privință.

Veriga principală în acțiunea de stirpăre a neștiinței de carte o constituie scoala și directorul ei. De felul cum directorul scoții s-a atins de această acțiune...

Partidul guvernului și întreg poporul muncitor acordă o înaltă prețuire muncii patriotice, pline de devotament a cadrelor care luptă pentru stăruirea analfabetismului...

Anul școlar 1955-1956 constituie anul bătăliei hotărâtoare pe care s'ntem chemați să o ducem pentru scoalarea din întințarea neștiinței și al superstițiilor...

D. IONESCU

NI SE SEMNALEAZĂ CĂ...

...din cauza lipsei de interes față de bunul mers al învățământului de care au dat dovadă alți conducători școlari...

torului, considera că nu are de dat socoteală nimănui. În sălile de clasă nici nu se putea intra, deoarece în fața ușilor se depozitaseră 8 m.c. de scinduri...

O importantă aniversare a școlii românești

(Urmare din pag. 3-a)

niul științelor naturii, spiritul nou introdus la Academia Mihăileană de elementele ridicate din rîndul masei...

posibilitatea predării în limba română, afirmând că „neavind toate cele bogății (de exprimare) în limba noastră... este vederat că trebuie cineva în vremea de față să alege...

În 1846 domnitorul Mihail Sturza desființează sistemul stipendiilor, ceea ce înseamnă de fapt înlăturarea de la posibilitatea de a învăța a tuturor tinerilor din masele largi...

Actul reacționar al lui Mihail Sturza a fost posibil numai pentru că avargaria ideologică a burgheziei progresiste era slabă, lipsită de sprijinul maselor populare...

BIBLIOGRAFIE

Lucrări ce apar în Editura Tineretului cu prilejul aniversării a 75 de ani ai maestrului Mihail Sadoveanu

M. Sadoveanu: Zodia cancerului; M. Sadoveanu: Neamul Soimăreștilor; M. Sadoveanu: Vremuri de bejanie; M. Sadoveanu: Raiul — ediție bogat ilustrată; M. Sadoveanu: Printre gene — ediție bogat ilustrată; P. Sadoveanu: O zi cu Sadoveanu — versuri.

Cărți pentru tineret

Cu prilejul Lunii prieteniei romino-sovietice, în Editura Tineretului a apărut trilogia „Cetea veche”, de V. Beletea, care cuprinde volumele: „Cetea veche”, „Casa cu fântane” și „Oraș la mare”. Lucrarea este distinsă cu premiul Stalin pe anul 1951.

Cartea lui Beletea urmărește procesul de formare a tinerii generații sovietice în anii furtunoșilor bătălii pentru creșterea și consolidarea puterii sovietice. Luptind împotriva unor spioni, sabotaj și provocatori, în perioada războiului civil și după aceea, cei trei eroi comunisti Vasili Mandiura, Peța Maremuha și Sasa Bobiri se dovedesc apărători devotați și constructori incercați ai orinduirii socialiste.

Prin bogatul său conținut de idei, cartea, străbătută de un înalt patriotism, reușite să cultive în sufletele tinerilor călători dragostea de muncă, încrederea în forțele proprii.

În Editura Academiei R.P.R. a apărut „Studii, revistă de istorie, nr. 4-1955

Extragem din cuprins:

STUDII ȘI REFERATE STELIAN SAFTA: Aspecte din înarmarea României burghezo-mosieresti împotriva U.R.S.S. în perioada crizei economice mondiale (1929-1933). (Afacerea Skoda).

P. CONSTANTINESCU-IAȘI: Cu privire la legăturile lui Gheorghii Dimitrov cu mișcarea muncitorească din România, 1912-1917.

D. HUREZANU: Situația social-economică a țării înainte de război, 1907.

D. KAROLYI (Cluj): Mișcarea anti-habsburgică din Transilvania de sub conducerea lui Makk-Gál (1849-1854).

DISCUTII: DAN BERINDEI: Despre unele probleme privind știința istorică în R.P.R.

Note și documente. Din țările de democrație populară. Viața științifică. Recenzii. Note bibliografice.

Informație

Facultatea de matematică și fizică din București secția fără frecvență, aduce la cunoștința studenților că duminică 30 octombrie 1955 va avea loc, în localul Facultății din str. Academiei nr. 14, prima sesiune a cercului de studii pentru studenții din anii I, II, III, IV și V, între orele 9-13 și 15-17.

mai totalității facultăților, deci cursurilor de tip superior. În realitate, Academia continuă să funcționeze în forma veche, folosind același local și aceeași profesori. Se conturează un început de separare, dându-se numele de „gimnaziu central”, de „colegiu” sau „colegiu național” școlii medii din cadrul Academiei.

Prin deschiderea, la 25 octombrie 1860, a Universității din Iași începe istoria propriuzisă a învățământului superior din țara noastră: învățământul universitar se organizează acum independent, fără să mai fie considerat ca o treaptă în cadrul celeilaltei instituții școlare, cum era cazul la Academia. Legislația din 1864, pe baza căreia s-a înființat și Universitatea din București, prezicează și mai bine această concepție nouă a învățământului superior.

Între profesorii Liceului Național găsim nume de mari savanți și cărturari ca B. P. Hăjdu, Ion Caragiani, Gr. Cobălcescu, St. Micu, Petre Poni, H. Titin, Al. Philippidi, G. Brăileanu, Calistrat Hogas, Paul Bujor, D. Pompei, dintre care cei mai mulți au ilustrat și activitatea Universității ieșene. Prin muncă devotată a lor și a multor alor dascăli, această școală a dat țării, în cei 120 de ani de existență, peste 6000 de absolvenți. În numeroase nume ale foștilor elevi de la Academia Mihăileană și Liceul Național identifiem figuri mari ale culturii și științei românești: sint scumpe întregului popor oameni ca actorul Matei Millo, filozoful Vasile Costea, poetul Dimitrie Anghel și Mihai Codreanu, filozoful Al. Lambrior, istoricul Neculai Iorga, acad. Radu Cernătescu sau maestrul Mihail Sadoveanu.

Aniversarea celor 120 de ani de la înființarea Academiei Mihăileane este de aceea o sărbătoare a noastră, a tuturor: glorioasa tradiție de luptă a Academiei ieșene pentru școala popularului constituie pentru noi toți un imbold puternic la noi realizări în slujba ridicării nivelului cultural al masei.

Să asigurăm condițiile pentru școlarizarea tuturor copiilor de vîrstă școlară

Cuprinderea în școlile elementare a tuturor copiilor de vîrstă școlară și extinderea învățământului de 7 ani în orase, centre muncitorești și resediențe de raion sînt sarcini deosebit de importante, pe care partidul și guvernul le-au pus în fața organelor de învățământ, a directorilor de școli și a tuturor cadrelor didactice. Statul democrat-popular asigură condițiile materiale necesare pentru trudele în viața a acestor sarcini.

Unele secții de învățământ, însă, cum sînt cele ale regiunilor Cluj, Ploesti, Pitești, Suceava, Regiunea Autonomă Maghiară, Birlad, București, Bacău și Galați au primit cu superficialitate această problemă și n-au deschis la timp școlile noi care au fost aprobate de ministerele de baza propunerilor pe care le-au făcut secțiile de învățământ regionale.

La 6, de pildă, cum stau lucrurile în regiunea Cluj. Lipsa unei evidențe clare, întocmită din timp, a copiilor de vîrstă școlară, pe baza cunoașterii realităților de pe teren, este principala cauză care a dus la neschedierea la timp a unui însemnat număr de școli. Între secțiile de învățământ regională și secțiile de învățământ raionale nu există o unitate de vedere în ceea ce privește localitățile unde înființarea unor noi școli este o condiție absolut necesară.

Prin bogatul său conținut de idei, cartea, străbătută de un înalt patriotism, reușite să cultive în sufletele tinerilor călători dragostea de muncă, încrederea în forțele proprii.

La 6, de pildă, cum stau lucrurile în regiunea Cluj. Lipsa unei evidențe clare, întocmită din timp, a copiilor de vîrstă școlară, pe baza cunoașterii realităților de pe teren, este principala cauză care a dus la neschedierea la timp a unui însemnat număr de școli. Între secțiile de învățământ regională și secțiile de învățământ raionale nu există o unitate de vedere în ceea ce privește localitățile unde înființarea unor noi școli este o condiție absolut necesară.

La 6, de pildă, cum stau lucrurile în regiunea Cluj. Lipsa unei evidențe clare, întocmită din timp, a copiilor de vîrstă școlară, pe baza cunoașterii realităților de pe teren, este principala cauză care a dus la neschedierea la timp a unui însemnat număr de școli. Între secțiile de învățământ regională și secțiile de învățământ raionale nu există o unitate de vedere în ceea ce privește localitățile unde înființarea unor noi școli este o condiție absolut necesară.

La Geneva s-a deschis conferința ministrilor Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței

GENEVA 27 (Agerpres). — La ora 16 (ora locală), s-a deschis la Geneva conferința ministrilor Afacerilor Externe ai Franței, Marii Britanii, Uniunii Sovietice și Statelor Unite, convocată potrivit hotărârii conferinței din Iulie a șefilor guvernelor celor patru puteri.

Uniunea Sovietică este reprezentată la conferință de delegația condusă de V. M. Molotov, prim vicepreședintele al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și ministru al Afacerilor Externe.

Delegația Statelor Unite este condusă de secretarul de stat Dulles, delegația britanică de H. MacMillan, delegația franceză de A. Pinay.

Participanții la conferință și-au ocupat locurile în sala Consiliului din Palatul Național. A. Pell, director al secției pentru Europa a O.N.U., a salutat pe participanții la conferință în numele secretarului general al O.N.U.

A. Pinay, care prezidează prima sesiune, a deschis conferința. El a arătat că în conformitate cu directiva dată ministrilor de șefii guvernelor celor patru puteri, pe ordinea de zi a conferinței figurează trei probleme: securitatea europeană și Germania, dezarmarea și dezvoltarea contactelor între Est și Vest.

Participanții la sesiune au aprobat această ordine de zi, precum și procedura de lucru.

secția de învățământ a regiunii Cluj pentru justificarea nedeschiderii unor școli este „lipsa de posturi”. Acest motiv este folosit în largă măsură și de către secțiile de învățământ ale raioanelor din regiunea Cluj. „Lipsa de posturi” nu este însă altceva decît o defectuoasă întocmire a planului de cadre. Iată un exemplu concludent în această privință. În cântul Feldrîșel din comuna Feldrîș, raionul Năsăud, trebuia să ia ființă o școală cu un post de învățător. Secția de învățământ a raionului Năsăud a preferat să mute postul de la Feldrîș la școala din Feldrîș, divizîndu-l pe acesta în două clase — și a lăsat copiii din Feldrîș să învețe parțial la școala din Feldrîș, parte la școala din comuna Ilva. Dacă secția de învățământ a raionului Năsăud ar fi cunoscut din timp nevoile reale ale școlilor în ceea ce privește încadrarea posturilor, atunci ar fi prevăzută din timp ambele posturi, atât cel de la Feldrîș, cît și cel de la Feldru. Dar chiar în situația existentă secția s-a orientat greșit, deoarece ar fi fost mult mai just să trimită un învățător acolo unde copiii sînt neșcolarizați, adică la Feldrîș, deoarece clasa de la școala din centrul putea să mai funcționeze în situația existentă. Pentru motive asemănătoare nu s-au deschis școlile din Poiana Cătunilor, raionul Năsăud, Tîgău, raionul Beclean, Valea Gîrboului, raionul Dej etc.

Dacă unele școli elementare nu s-au deschis la timp aceasta se datorează și faptului că unele comitete executive n-au sprijinit această acțiune. În orașul Dej, de pildă, trebuia să se deschidă două școli, și anume una la fabrica de ciment, iar alta pe strada Baia Mare. Tovarășul Ioan Lucaci, președintele sfatului popular al orașului și tovarășul Valentin Kira, secretarul sfatului, n-au găsit locurile necesare pentru aceste școli, cu toate că secția de învățământ raională le-a cerut sprijinul încă din luna august.

Secțiile de învățământ regionale și raionale trebuie să depună toate eforturile pentru deschiderea cît mai urgentă a școlilor care n-au început să funcționeze pînă în prezent, iar pentru anul școlar viitor trebuie să se preocupe de luarea măsurilor organizatorice și de cadre necesare pentru noile acțiuni școlare, cel mai tîrziu imediat după terminarea cursurilor.

VIOREL ALECU

Guvernele trebuie să continue eforturile în scopul destinderii internaționale

Schimbul de păreri între oameni politici din mai multe țări apusene și răsăritene, întruniri la Lyon

LYON 27 (Agerpres). — Corespondentul special al agenției TASS transmite: La primăria orașului Lyon a avut loc o întîlnire neoficială a unor oameni politici și activiști pe tărîm obște de dintr-o serie de țări apusene și răsăritene, prezidată de Edouard Herriot, președintele de onoare al Adunării Naționale franceze. La această întîlnire au luat parte Pierre Cot și Emmanuel d'Astier de la Vigerie, deputați în Adunarea Națională franceză; Louis Vienney, ajutor de primar al orașului Lyon; I. G. Ehrenburg, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.; lordul Farrington, membru al Camerei Lorzilor; sir Plummer, deputat în Camera Comunilor; Liu Nin-ling, membru al Comitetului permanent al Adunării reprezentanților populari din întreaga Chînă; Riccardo Lombardi, deputat în parlamentul italian; Oskar Lange, membru al Consiliului de stat al R. P. Polone; Dominik Gossard, deputat în Seimul polonez; dr. Posner, reprezentant al lui Heinemann, fost ministru al R. F. Germane.

La primăria orașului Lyon a avut loc o întîlnire neoficială a unor oameni politici și activiști pe tărîm obște de dintr-o serie de țări apusene și răsăritene, prezidată de Edouard Herriot, președintele de onoare al Adunării Naționale franceze. La această întîlnire au luat parte Pierre Cot și Emmanuel d'Astier de la Vigerie, deputați în Adunarea Națională franceză; Louis Vienney, ajutor de primar al orașului Lyon; I. G. Ehrenburg, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.; lordul Farrington, membru al Camerei Lorzilor; sir Plummer, deputat în Camera Comunilor; Liu Nin-ling, membru al Comitetului permanent al Adunării reprezentanților populari din întreaga Chînă; Riccardo Lombardi, deputat în parlamentul italian; Oskar Lange, membru al Consiliului de stat al R. P. Polone; Dominik Gossard, deputat în Seimul polonez; dr. Posner, reprezentant al lui Heinemann, fost ministru al R. F. Germane.

După un schimb de păreri privind perspectivele îmbunătățirii continue a situației internaționale, participanții la conferință au adoptat următorul comunicat:

Oamenii politici din diferite țări din Est și Vest s-au întrunit la 25 octombrie la Lyon, sub președinția domnului Edouard Herriot, președintele de onoare al Adunării Naționale franceze.

În ajunul conferinței de la Geneva a ce-

În recunoștință a actuala stare de lucruri, deși s-au întreprins eforturi care merită aprobare în vederea concilierii, tratative vor fi grele și complicate și nu vor putea duce la reglementarea definitivă a tuturor problemelor litigioase. Însă, ei constată că cel puțin în ce privește un punct important și anume reducerea armamentelor și controlul asupra acestei reduceri, pozițiile s-au apropiat atât de mult încît un acord cu privire la traducerea lui în viață poate fi realizat cît de curînd.

În problema securității europene, cei patru miniștri ai Afacerilor Externe, pornind de la proiectele prezentate de o parte sau alta în cursul lucrurilor precedente, trebuie să ajungă la un acord care să permită să se abordeze cu o mai mare eficacitate problema unificării Germaniei.

În sfîrșit, conferința trebuie să asigure normalizarea și dezvoltarea schimbului economic între toate țările din Est și Vest.

Ceic întruniri la Lyon își exprimă dorința ca guvernele, mergînd în întîmpinarea aspirațiilor opiniei publice mondiale, să pună capăt războiului rece și să meargă mai departe pe calea colaborării internaționale.